

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2009. május 7.*

A T-151/05. sz. ügyben,

a **Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV)** (székhelye: Lunteren [Hollandia]),

Marius Schep (lakóhelye: Lopik [Hollandia]),

a **Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV)** (székhelye: Hága [Hollandia])

(képviselik őket kezdetben: J. Knepelhout és M. van der Kaden, később: J. Knepelhout ügyvédek)

felpereseknek,

* Az eljárás nyelve: holland.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: A. Whelan és S. Noë, később: A. Bouquet és S. Noë, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Sovion NV** (székhelye: Best [Hollandia], képviselik: J. de Pree és W. Geursen ügyvédek)

beavatkozó

az összefonódást a közös piaccal és az EGT-Megállapodással összeegyeztethetőnek minősítő 2004. december 21-i bizottsági határozat (COMP/M.3605. sz. ügy) megsemmisítésére irányuló kérelme tárgyában,

NVV ÉS TÁRSAI KONTRA BIZOTTSÁG
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: J. Azizi elnök, E. Cremona (előadó) és S. Frimodt Nielsen bírák,
hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. május 22-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.) a rendelet 1. és 3. cikkében meghatározott, közösségi léptékű összefonódások Bizottság általi ellenőrzésének rendszerét írja elő. Ezen összefonódásokat a Bizottságnál az összefonódás végrehajtását megelőzően be kell jelenteni (a 139/2004 rendelet 4. cikke). A Bizottság megvizsgálja, hogy ezen összefonódások a közös piaccal összeegyeztethetők-e (a 139/2004 rendelet 2. cikke).

2 A 139/2004 rendelet 2. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Azon összefonódásokat, amelyek e rendelet hatálya alá tartoznak, e rendelet céljaival és az alábbi rendelkezésekkel összhangban kell értékelni, annak megállapítására, hogy összeegyeztethetők-e a közös piaccal, vagy sem.

[...]

(2) Azt az összefonódást, amely különösen erőfölény létrehozása vagy megerősítése következményeként a közös piacon vagy annak egy jelentős részén a hatékony versenyt nem akadályozná jelentősen, a közös piaccal összeegyeztethetőnek kell nyilvánítani.

(3) Azt az összefonódást, amely különösen létrehozása vagy megerősítése következményeként a közös piacon vagy annak egy jelentős részén a hatékony versenyt jelentősen akadályozná, a közös piaccal összeegyeztethetetlennek kell nyilvánítani.

[...]”

3 Az összefonódásokat ellenőrző eljárás két szakaszban folyik le. Az első szakasz, amelynek során csak az összefonódás tervének előzetes vizsgálata történik, a 139/2004 rendelet 6. cikke szerinti határozattal zárul.

4 A 139/2004 rendelet 6. cikkének (1) és (3) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A Bizottság a bejelentést annak kézhezvétele után azonnal megvizsgálja.

- a) Ha arra a következtetésre jut, hogy a bejelentett összefonódás nem tartozik e rendelet hatálya alá, akkor ezt határozatával rögzíti.

- b) Amennyiben a Bizottság azt állapítja meg, hogy a bejelentett összefonódás – jóllehet e rendelet hatálya alá tartozik – nem támaszt komoly kétségeket a közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően, akkor nem kifogásolja azt, és kinyilvánítja annak összeegyeztethetőségét a közös piaccal.

[...]

- c) [...] amennyiben a Bizottság megállapítja, hogy a bejelentett összefonódás e rendelet hatálya alá tartozik, és komoly kétségeket támaszt a közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, a Bizottság az eljárás megindítása mellett határoz.

[...]

(3) A Bizottság az (1) bekezdés a) vagy b) pontja értelmében hozott határozatát visszavonhatja, ha:

- a) ha a határozat téves információ alapján, amiért az egyik érintett vállalkozás felelős, vagy ha azt megtévesztéssel szereztek meg;

[...]"

- 5 A 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a Bizottság csak akkor indítja meg az eljárást (második szakasz), amennyiben az első szakaszban elvégzett előzetes vizsgálat komoly kétségeket támaszt az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően.
- 6 A Bizottságnak a részletes vizsgálattal kapcsolatos határozathozatali jogkörét a 139/2004 rendelet 8. cikke határozza meg, amely cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a Bizottság megállapítja, hogy valamely bejelentett összefonódás megfelel a 2. cikk (2) bekezdésben meghatározott feltételeknek, [...] határozatot hoz, amelyben az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja.

[...]

(2) Ha a Bizottság megállapítja, hogy – a vállalkozások által elvégzett módosítások után – valamely bejelentett összefonódás megfelel a 2. cikk (2) bekezdésben meghatározott feltételeknek, [...] határozatot hoz, amelyben az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja.

[...]

(3) Amennyiben a Bizottság megállapítja, hogy valamely összefonódás megfelel a 2. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltételnek, [...] határozatot hoz, amelyben az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja.

[...]

(6) A Bizottság az (1) és (2) bekezdés szerint hozott határozatát visszavonhatja, amennyiben:

- a) az összeegyeztethetőségről szóló nyilatkozat téves információn alapult, amiért az egyik érintett vállalkozás a felelős, vagy ha azt megtévesztéssel szereztek meg [...]"

7 A 139/2004 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A Bizottság határozattal a [...] vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira az érintett vállalkozások vagy vállalkozások társulásai [...] teljes forgalmának 1%-áig terjedő pénzbírságot szabhat ki, ha szándékosan vagy gondatlanságból:

a) helytelen vagy félrevezető információt szolgáltatnak [...] beadványban, igazolásban, bejelentésben, vagy ezek kiegészítéseként;

[...]”

8 A 139/2004 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a]mennyiben ezt a Bizottság vagy a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai szükségesnek ítélik, más természetes és jogi személyeket is meghallgathatnak,” és „[a]zok a természetes és jogi személyek, akik kellő érdekeltségüket igazolják, [...] kérelemre jogosultak meghallgatásra”.

9 A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 139/2004/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 2004. április 21-i 802/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 133., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 88. o.) (5) preambu-

lumbekzdése értelmében „a bejelentő felek kötelezettsége, hogy az igazságnak megfelelően és hiánytalanul feltárják a Bizottság előtt azokat a tényeket és körülményeket, amelyek meghatározóak a bejelentett összefonódásra vonatkozó döntés tekintetében”. E tekintetben a szóban forgó rendelet 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A bejelentéseknek tartalmazniuk kell a mellékletekben található megfelelő formanyomtatványokban kért információkat és dokumentumokat. Az információknak helytállónak és hiánytalanoknak kell lenniük.

[...]”

10 A 802/2004 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„[...] e rendelet 4. cikke [...] értelemszerűen alkalmazandó [...] a kiegészítésekre [...]”

11 A 802/2004 rendelet „Harmadik személyek meghallgatása” című 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben harmadik személyek a 139/2004 [...] rendelet 18. cikke (4) bekezdésének második mondata szerint írásban kérik meghallgatásukat, a Bizottság az eljárás jellegéről és tárgyáról írásban tájékoztatja őket, és kitűzi a határidőt, amelyen belül álláspontjukat ismertethetik.

(2) Az (1) bekezdésben említett harmadik személyek a kitűzött határidőn belül írásban ismertethetik álláspontjukat. Azon harmadik személyeknek, akik írásbeli észrevételeikben ezt kérték, a Bizottság indokolt esetben biztosítja a lehetőséget, hogy részt vegyenek a hivatalos meghallgatáson. A Bizottság más esetekben is megadhatja az ilyen feleknek a lehetőséget álláspontjuk szóbeli kifejtésére.

(3) A Bizottság ugyanígy bármilyen más természetes vagy jogi személyt is felkérhet véleményének kifejtésére akár írásban, akár szóban, valamint hivatalos szóbeli meghallgatáson is.”

A jogvita előzményei

I – Felek az eljárásban és az összefonódásban

¹² A jelen keresetet a Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), Marius Schep és a Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV) (a továbbiakban együtt: felperesek) együttesen nyújtották be.

¹³ Az NVV a sertésenyésztők érdekeinek képviselőjére és védelmére létrehozott holland szakszervezet. Mintegy 3000 tagja van, és a hollandiai sertésenyésztetek összességének körülbelül 50%-át képviseli.

¹⁴ M. Schep sertésenyésztő, és az NVV tagja.

- 15 Az NBHV az élőállat-kereskedők – a sertés-kereskedőket is beleértve – érdekeit képviselő és védő egyesület. Tagjai az élőállat-kereskedők megyei egyesületei. A Hollandiában bejegyzett sertés-kereskedők mintegy 70%-át képviseli.
- 16 A Sovion NV sertés és egyéb állatok vágásával, hústermékek előállításával, feldolgozásával és értékesítésével, valamint állati eredetű melléktermékek feldolgozásával foglalkozó holland vállalkozás.
- 17 A Hendrix Meat Group (HMG) elsősorban Hollandiában ugyancsak a sertésvágás, valamint a hús termelésének, feldolgozásának és értékesítésének ágazatában tevékenységet végző vállalkozás.

II – Közigazgatási eljárás

- 18 2004. november 18-án a Bizottsághoz a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti bejelentés érkezett egy összefonódási tervvel kapcsolatban (a továbbiakban: összefonódás), amely megjelölte a Sovionnak a HMG egésze (a továbbiakban: az összefonódásban részes felek) feletti kizárólagos ellenőrzés megszerzésére irányuló szándékát.
- 19 2004. november 24-én a Bizottság több európai ország érintett piaci szereplőinek (versenytársak, vásárlók, beszállítók, egyesületek az ágazatban) részletes kérdőívet küldött, hogy felmérje az összefonódásnak a versenyre gyakorolt hatásait.

- 20 Az NVV 2004. november 25-én kapta meg a szóban forgó kérdőívet, angol nyelven. Az NVV sürgős kérelmére 2004. november 26-án megkapta e kérdőív holland nyelvű változatát.
- 21 *Az Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2004. november 26-i számában közzétett közleményében a Bizottság felhívta az érdekelt harmadik személyeket, hogy tíz napon belül közöljék az összefonódással kapcsolatos véleményüket.
- 22 2004. november 30-i levelében az NBHV közölte az összefonódásra vonatkozó fenntartásait.
- 23 2004. december 2-án a Bizottság által részére megküldött kérdőívre adott válaszként az NVV rámutatott, hogy az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat eredménye az lenne, hogy a Sovion erőfölénybe kerülne a Hollandia területére korlátozódó, szóban forgó földrajzi piacon.
- 24 2004. december 10-én találkozóra került sor, egyrészt a Bizottság, másrészt pedig az NVV és az NBHV között, amelynek során ez utóbbiak újra közölték az összefonódással szembeni fenntartásaikat. E találkozót követően a Bizottság még ugyanezen a napon kérdéseket küldött az összefonódásban részes feleknek az NVV-vel és az NBHV-val folytatott megbeszélések tárgyára vonatkozóan.
- 25 2004. december 16-án az NBHV levelet küldött a Bizottságnak, amelyben összefoglalta álláspontját és az összefonódással szembeni kifogásait.

- 26 2004. december 21-i leveleikben az NVV és az NBHV vitatta az összefonódásban részes felek által a közigazgatási eljárás során a Bizottságnak küldött iratok egyikének tartalmát, nevezetesen S. B. M. J.-nek (a továbbiakban: J.), a Productschappen Vee, Vlees en Eieren (az élőállat, a hús és a tojás piacának közjogi szervezetei, a továbbiakban: PVVE) főtítkárának nyilatkozatát.
- 27 Az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító (COMP/M. 3605 – Sovion/HMG ügy), 2004. december 21-i, a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében elfogadott határozatában (HL C 28., 2. o.) (a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság az eljárás második szakaszának megnyitása nélkül engedélyezte az összefonódást.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 28 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2005. április 14-én érkezett keresetlevelükkel a felperesek benyújtották a jelen keresetet.
- 29 2005. július 13-i levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 64. cikke 3. §-ának d) pontja értelmében azt kérték az Elsőfokú Bíróságtól, hogy pervezető intézkedések keretében hívja fel a Bizottságot a jelen ügygel kapcsolatos valamennyi dokumentum és irat benyújtására, valamint arra, hogy ezekből számukra másolatot juttasson.
- 30 2005. augusztus 5-én a Bizottság benyújtotta ellenkérelmét és külön iratban a pervezető intézkedésekre vonatkozó kérelemmel kapcsolatos észrevételeit.

- 31 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2005. augusztus 30-án érkezett kérelmében a Sovion a Bizottság kérelmének támogatására a jelen ügybe történő beavatkozását kérte.
- 32 2005. október 13-i végzésében az Elsőfokú Bíróság harmadik tanácsának elnöke helyt adott a Sovion beavatkozás iránti kérelmének, amely beavatkozási beadványát 2006. január 31-én nyújtotta be. A Bizottság és a felperesek 2006. március 30-án, illetve május 8-án nyújtották be a beavatkozási beadvánnyal kapcsolatos észrevételeiket.
- 33 2006. május 10-i telefaxában a Bizottság előadta, hogy a felperesek által a beavatkozási beadvánnyal kapcsolatban benyújtott észrevételek nem csupán e beadvány tartalmára szorítkoznak, hanem a viszonyválaszra is vonatkoznak. A Bizottság ezért azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy egyrészt ne csatolja a viszonyválaszra vonatkozó észrevételeket az ügy irataihoz, másrészt pedig biztosítsa számára annak lehetőségét, hogy írásban véleményt nyilváníthasson a szóban forgó észrevételekről.
- 34 2006. június 9-i levelében az Elsőfokú Bíróság hivatala – a szóban forgó észrevételekben szereplő vitatott pontok elfogadhatósága kérdésének fenntartása mellett – felhívta a Bizottságot írásbeli észrevételeinek benyújtására.
- 35 Az írásbeli szakasz a Bizottság hivatkozott észrevételeinek 2006. június 30-án történt benyújtásával lezárult.
- 36 Egy 2008. április 1-jén közölt pervezető intézkedésben az Elsőfokú Bíróság felhívta a Bizottságot, hogy állítson össze egy jegyzéket azokról a szervezetekről, amelyeknek 2004. november 24-én megküldte a részletes kérdőívet, egy jegyzéket azokról a szervezetekről, amelyek válaszoltak erre a kérdőívre, valamint egy másolatot valamennyi, a kérdőív 8. pontjára adott válaszról. 2008. április 22-én a Bizottság megküldte az Elsőfokú Bíróságnak a kért dokumentumokat.

37 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. május 22-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a feltett kérdésekre adott válaszait. A tárgyalás során a beavatkozó által benyújtott dokumentumokat nem csatolták az ügy irataihoz.

38 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

39 A Bizottság és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- M. Schep és az NBHV vonatkozásában minősítse elfogadhatatlannak a keresetet;
- az NVV vonatkozásában utasítsa el a keresetet;
- kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

A jogkérdésről

I – Az elfogadhatóságról

A – A felek érvei

- 40 A Bizottság két elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozik, amelyek M. Schep keresetösségi jogának hiányán, illetve az NBHV tekintetében a kereset késedelmességén alapulnak. A Bizottság ugyanakkor előzetesen elemzi annak a kérdését, hogy egy több felperes által benyújtott kereset esetében – mint a jelen ügyben – ha az egyik felperes elfogadható, szükséges-e megvizsgálni a többi felperes keresetösségi jogát.
- 41 A Bizottság azt állítja, hogy ha ugyanazt a keresetet több felperes nyújtja be, ez egyikük tekintetében elfogadhatatlannak minősíthető (az Elsőfokú Bíróság T-131/99. sz., Shaw és Falla kontra Bizottság ügyben 2002. március 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2023. o.] 12. pontja). Ugyanakkor elismeri, hogy az Elsőfokú Bíróság T-374/00. sz., Verband der freien Rohrwerken és társai ügyben 2003. július 8-án hozott ítéletének (EBHT 2003., II-2275. o.) 57. pontjában, amikor a Bizottságnak az összefonódások ellenőrzéséről szóló rendelet értelmében elfogadott határozatával szemben több felperes nyújtott be keresetet, az Elsőfokú Bíróság, miután megállapította, hogy a felperesek egyikét a szóban forgó határozat közvetlenül és személyében érintette, úgy határozott, hogy nem kell megvizsgálni a többi felperes keresetösségi jogát.
- 42 A Bizottság szerint ugyanakkor a jelen ügyben, még ha az NVV keresete feltehetőleg elfogadható is, a keresetösségi jog fennállását minden egyes felperes tekintetében külön meg kell állapítani. Ezen álláspont alátámasztására a Bizottság elsősorban a második jogalapban szereplő, azon a tényen alapuló kifogás szükségszerűen szubjektív jellegére hivatkozik, hogy a felperesek a közigazgatási eljárás során nem fejthették ki kellőképpen álláspontjukat, másodsorban pedig arra a tényre hivatkozik, hogy a felperesek keresetösségi jogának egyéni értékelése lehetővé tenné a költségekről történő megfelelő döntést, harmadsorban azon valószínűsíthető helyzet elkerülésének

szükségességére, amely helyzetben – egy keresetelési joggal nem rendelkező felperes által benyújtott esetleges fellebbezés keretében – a Bizottság nem hivatkozhatna először a felperes keresetelési jogának hiányára.

- 43 A felperesek arra hivatkoznak, hogy nem kell valamennyiük tekintetében egyedileg megállapítani a keresetelési jog fennállását, egyébiránt a jelen ügyben mind az egyes felperesek, mind összességük rendelkezik keresetelési joggal a jelen kereset tekintetében.

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 44 Először is meg kell állapítani, hogy az NVV keresetelési joga a jelen kereset tekintetében nem vitatott. Amint ugyanis azt irataiban a Bizottság is elismeri, az NVV-t a megtámadott határozat közvetlenül és személyében érinti, mivel ez az összefonódásban részes feleknek vágásra szánt élő sertéseket szállító vállalkozásokat képviseli, és tevőlegesen részt vett a közigazgatási eljárásában. Keresetének elfogadhatóságához tehát nem fér kétség.
- 45 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében több felperes által benyújtott ugyanazon kereset esetében, ha ez a felperesek egyikének tekintetében elfogadható, nem kell vizsgálni a többi felperes keresetelési jogát (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-313/90. sz., CIREF és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 31. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-374/00. sz., Verband der freien Rohrwerke és társai kontra Bizottság ügyben 2003. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2275. o.] 57. pontját és a T-282/06. sz., Sun Chemical Group és társai kontra Bizottság ügyben 2007. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-2149. o.] 49. és azt követő pontjait).

- 46 Ezen ítélkezési gyakorlat pergazdaságossági megfontolásokon, valamint azon a körülményen nyugszik, hogy több felperes által benyújtott egy és ugyanazon kereset esetén, még azt feltételezve is, hogy a felperesek egyikének vagy több felperesnek nincs keresetelési joga, az Elsőfokú Bíróságnak mindenképpen meg kell vizsgálnia érdemben a megsemmisítési jogalapok és a hivatkozott érvelések együttesét a maguk összességében (lásd ebben az értelemben a fenti 45. pontban hivatkozott Sun Chemical Group és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 51. és 52. pontját).
- 47 Ha bizonyára igaz is az, hogy az Elsőfokú Bíróság egyes ügyekben a kereset elfogadhatóságának vonatkozásában különbséget tett a felperesek között (lásd ebben az értelemben a fenti 41. pontban hivatkozott Shaw és Falla kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 12. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-228/00., T-229/00., T-242/00., T-243/00., T-245/00–T-248/00., T-250/00., T-252/00., T-256/00–T-259/00., T-265/00., T-267/00., T-268/00., T-271/00., T-274/00–T-276/00., T-281/00., T-287/00. és T-296/00. sz., Gruppo ormezzatoro del porto di Venezia és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-787. o.] 38. pontját), e különbségtétel, akárcsak a fenti 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat, pergazdaságossági megfontolásokon alapult (a fenti 45. pontban hivatkozott Sun Chemical Group és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 51. pontja).
- 48 Márpedig a jelen ügyben a kereset elfogadhatóságának minden egyes felperes tekintetében történő vizsgálata ellentmondana e megfontolásoknak. Meg kell ugyanis állapítani, hogy az NVV, M. Schep és az NBHV által együtt benyújtott kereset nem tartalmaz olyan jogalapokat vagy érveléseket, amelyek csak egyikükre vonatkoznának, ily módon, ha a kereset elfogadhatatlansága a felperesek egyikének tekintetében megállapításra kerülne, egy vagy több jogalap, illetve érvelés elemzését nem kellene elvégezni. Így, mivel a kereset az NVV tekintetében elfogadható, még ha elfogadhatatlannak kellene is minősíteni M. Schep és az NBHV vonatkozásában, az Elsőfokú Bíróság vizsgálatának mindenképpen a jelen ügyben hivatkozott jogalapok és érvelések együttesére kell irányulnia. E megállapításokra figyelemmel nem kell megvizsgálni a kereset elfogadhatóságát az NBHV és M. Schep vonatkozásában.

II – *Az ügy érdeméről*

- 49 Keresetük alátámasztására a felperesek két, a 139/2004 rendelet 2., 6. és 8. cikkének megsértésén, illetve az indokolási (EK 253. cikk) és a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségnek a Bizottság általi megsértésén alapuló jogalpra hivatkoznak.

A – *A 139/2004 rendelet 2., 6. és 8. cikkének megsértésén alapuló első jogalapról*

- 50 A 139/2004 rendelet 2., 6. és 8. cikkének megsértésén alapuló első jogalap négy részre osztható, amelyek közül azonban az elsőt és a negyediket maguk a felperesek szerint is együtt kell megvizsgálni. A második és harmadik részben a felperesek az érintett földrajzi piacoknak a megtámadott határozatban szereplő meghatározását vitatják, amely szerint a szóban forgó termékek két piacának, azaz a vágásra szánt sertések és kocák felvásárlási piacának földrajzi kiterjedése megfelel a három fő hollandiai sertésenyésztő övezet (Twente, Achterhoek és Észak-Brabant) 150 kilométeres körzetében elhelyezkedő területeknek, e három körzet központjaként tekintve az e három tartomány szívében lévő három várost, Enschedet, Doetinchemet és Eindhovenet (a megtámadott határozat 25. és 44. pontja) Az első és a negyedik részben a felperesek arra hivatkoznak, hogy a földrajzi piac e téves meghatározása okán a Bizottság a megtámadott határozatban téves versenyjogi elemzést végzett, amely az erőfölény hiányának és a közös piaccal való összeegyeztethetőségnek téves megállapítására vezette.
- 51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az összefonódások közösségi ellenőrzésére vonatkozó szabályoknak a jelen ügyben érintett alkalmazását illetően a szóban forgó piac megfelelő meghatározása szükséges és előzetes feltétel a vállalkozások bejelentett összefonódásának a versenyre gyakorolt hatásai értékeléséhez (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-68/94. és C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság, ún. „Kali & Salz” egyesített ügyekben 1998. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1375. o.] 143. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-342/99. sz., Air Tours kontra Bizottság ügyben 2002. június 6-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2585. o.] 19. pontját).

- 52 Amint az mind a 139/2004 rendelet 9. cikkének (7) bekezdéséből, mind pedig a közösségi versenyjog alkalmazásában az érintett piac meghatározásáról szóló bizottsági közlemény (HL 1997. C 372., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 155. o.; a továbbiakban: az érintett piacról szóló közlemény) 8. pontjából is következik, az érintett földrajzi piac azt a területet foglalja magában, ahol az érintett vállalkozások termékek vagy szolgáltatások kínálásával foglalkoznak, ahol a versenyfeltételek elég homogének, és amely a szomszédos területektől megkülönböztethető, mert azokon a versenyfeltételek érzékelhetően eltérőek. A földrajzi piac meghatározásának keretében több elemet is figyelembe kell venni, például az érintett termékek vagy szolgáltatások jellegét és jellemzőit, a belépés akadályainak fennállását, a fogyasztók preferenciáit, valamint azt, hogy az érintett terület és a szomszédos területek között léteznek-e jelentős különbségek a vállalkozások piaci részesedései vagy a lényegi árak között (az Elsőfokú Bíróság T-346/02. és T-347/02. sz., Cableuropa és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4251. o.] 115. pontja).
- 53 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó közösségi alapszabályozás, és különösen az összefonódások értékelésére vonatkozó olyan szabályok, mint a 139/2004 rendelet 2. cikke, bizonyos mérlegelési jogkört biztosítanak a Bizottságnak, mindenekelőtt gazdasági jellegű értékelések vonatkozásában. Következésképpen az ilyen jogkör gyakorlásának ellenőrzésekor, amely jogkör az összefonódásokra vonatkozó szabályok meghatározásakor nélkülözhetetlen, a közösségi bíróságnak figyelembe kell vennie a mérlegelési mozgásteret, amely az összefonódásokra vonatkozó szabályozás részét képező gazdasági jellegű szabályok alapjául szolgál (a Bíróság fenti 51. pontban hivatkozott Kali & Salz egyesített ügyekben hozott ítéletének 223. és 224. pontja, valamint C-12/03. P. sz., Bizottság kontra Tetra Laval ügyben 2005. február 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-987. o.] 38. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-102/96. sz., Gencor kontra Bizottság ügyben 1999. március 25-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-753. o.] 164. és 165. pontja; fenti 51. pontban hivatkozott Airtours kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 64. pontja és T-210/01. sz., General Electric kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5575. o.] 60. pontja). Amennyiben a termékpiac meghatározása a Bizottság részéről összetett gazdasági elemzéseket foglal magába, úgy az csak a közösségi bíróság korlátozott felülvizsgálatának tárgyát képezheti (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-201/04. sz., Microsoft kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-3601. o.] 482. pontját).
- 54 Jóllehet a Bizottság mérlegelési mozgásterrel rendelkezik a gazdasági jellegű értékelések vonatkozásában, ez nem jelenti azt, hogy a közösségi bíróság nem vizsgálhatja felül a Bizottság gazdasági jellegű tényekre vonatkozó értékelését. A közösségi bíróságnak ugyanis többek között nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét,

megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (a fenti 53. pontban hivatkozott Bizottság kontra Tetra Laval ügyben hozott ítélet 39. pontja).

55 E megállapításokra tekintettel kell tehát megvizsgálni a felperesek érvelését.

1. Az első jogalap egyértelműségének hiányáról

a) A felek érvei

56 A beavatkozó által támogatott Bizottság előzetesen azt állítja, hogy a jelen jogalap nem egyértelmű.

57 E tekintetben elsősorban arra hivatkozik, hogy a keresetben a felperesek túlságosan általános megfogalmazásban utalnak egyrészt a „[vele] folytatott levelezésre” és az ebben szereplő tényekre és érvelésekre (A.6–A.24. melléklet), másrészt pedig bizonyos „kiegészítő iratokra” (A.26–A.29. melléklet), amelyeknek az lenne a szerepe, hogy „jobban kifejtsek” a közigazgatási eljárás során már megfogalmazott álláspontjukat. Ezen utalások nem felelnek meg az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának, amely megköveteli, hogy a keresetlevél tartalmazza a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az Elsőfokú Bíróságnak tehát ezt nem kell figyelembe vennie.

58 A Bizottság másodsorban azt állítja, hogy az A.26–A.38., valamint a C.4–C.7. melléleteket szintén nem lehet elfogadni, mivel nem a közigazgatási eljárás során nyújtották be ezeket. A Bizottság szerint ugyanis az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy valamely határozat jogszerűségét azon elemek függvényében kell megítélni, amelyekkel a határozat elfogadásának időpontjában rendelkezett (a Bíróság 15/76. és 16/76. sz. Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontja és az Elsőfokú Bíróság, T-79/95. és T-80/95. sz., SNCF és British Railways kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1491. o.] 48. pontja), a felperes tehát a közösségi bíróság előtt nem hivatkozhat olyan elemekre, amelyek nem jutottak a Bizottság tudomására a közigazgatási eljárás során (a Bíróság C-278/92–C-280/92. sz., Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4103. o.] 31. pontja és a C-382/99. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2002. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-5163. o.] 49. és 76. pontja).

59 A felperesek ezzel szemben azt állítják, hogy keresetükben egyáltalán nem röviden, hanem koherens és érthető módon ismertették az ennek alátámasztására szolgáló lényeges ténybeli és jogi elemeket. Azt állítják továbbá, hogy a Bizottságnak tudomása volt a közigazgatási eljárás során hivatkozott álláspontjukról. Az a tény, hogy a Bizottság előtt nem voltak ismertek bizonyos iratok a határozat elfogadásának időpontjában, semmit nem változtat ezen. Az Elsőfokú Bíróságnak tehát meg kell vizsgálnia valamennyi mellékletet.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

60 Először is, ami a melléletekre történő hivatkozást illeti, arra kell emlékeztetni, hogy a Bíróság Alapokmányának 21. cikke és az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében minden keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kereset elfogadhatóságához a lényegi tény- és jogkérdéseknek, amelyekre alapul, ha csak röviden is, de koherens és érthető módon ki kell tűnniük a keresetből magából. Jóllehet a kereset szövegének egyes elemei alátámaszthatóak és kiegészíthetők a csatolt iratokra való utalások révén, az eltérő iratokra való általános utalás, még ha ezeket csatolták is a keresethez, nem pótolhatja a jogi érvelés lényegi elemeinek hiányát, amelyeket a vonatkozó szabályok szerint a keresetnek tartalmaznia kell (a Bíróság C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5425. o.] 93–100. pontja; az összefonódások ellenőrzése vonatkozásában lásd hasonlóképpen az Elsőfokú Bíróság T-87/05. sz., EDP kontra

Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3745. o.] 155. pontját és T-209/01. sz., Honeywell kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5527. o.] 56. és 57. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 61 Továbbá, nem az Elsőfokú Bíróságnak kell a mellékletekben megkeresnie és azonosítania azokat a jogalapokat, amelyeket a kereset alapját képezhetnek; mivel e mellékleteknek tisztán bizonyító és kiegészítő szerepük van (a fenti 60. pontban hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 97. pontja és a fenti 60. pontban hivatkozott Honeywell kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 57. pontja). A mellékletek tisztán bizonyító és kiegészítő szerepe azt jelenti – amennyiben valamely melléklet tartalmazza az új és ennél fogva elfogadhatatlan jogalapokon kívül azokat a jogi elemeket, amelyekre néhány, a keresetlevélben foglalt jogalap támaszkodik –, hogy az ilyen elemeket fel kell tüntetni annak a válasznak a szövegében, amelyhez e véleményt csatolták, vagy ezeknek az elemeknek legalább kellően azonosíthatónak kell lenniük a válaszban (a fenti 60. pontban hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 99. pontja).
- 62 A fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel az Elsőfokú Bíróság a mellékletekre történő hivatkozásokat csak annyiban veszi figyelembe, amennyiben azok először is a felperesek által beadványaik szövegében kifejezetten hivatkozott jogalapokat vagy érveket támasztanak alá vagy egészítenek ki, másodsor pedig, amennyiben ezek lehetővé teszik az Elsőfokú Bíróság számára, hogy pontosan meghatározza, hogy melyek azok az elemek, amelyekre a felperesek az összefonódással szembeni kifogásaikat alapozzák, illetve melyek azok az érvelések, amelyek a beadványokban szereplő jogalapokat kiegészítik (lásd ebben az értelemben a fenti 53. pontban hivatkozott Microsoft kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 99. pontját).
- 63 Másodsorban, a közigazgatási eljárás során be nem nyújtott mellékleteket illetően az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ilyen körülmények között a Bizottság ezek összességének vonatkozásában nem hivatkozhat általában a fenti 58. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra. Meg kell ugyanis állapítani, hogy mivel valamely melléklet benyújtása nem az arra tett kísérletet, hogy megváltoztassák azt a jogi és ténybeli hátteret, amelyet korábban a határozat meghozatala céljából a Bizottság számára bemutatnak, hanem pusztán csak egy érvelés kifejtését jelenti a védelemhez

való jog gyakorlása során, a szóban forgó mellékletet elfogadhatónak kell minősíteni (lásd ebben az értelemben a fenti 60. pontban hivatkozott EDP kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 158. pontját).

64 Az Elsőfokú Bíróság tehát adott esetben e megállapítások fényében fogja figyelembe venni azon mellékleteket, amelyeket nem nyújtottak be a közigazgatási eljárás során.

2. A 139/2004 rendelet 8. cikkének megsértéséről

65 A Bizottság ezt követően arra hivatkozik, hogy az első jogalap nyilvánvalóan megalapozatlan, amennyiben a 139/2004 rendelet 8. cikkének megsértésén alapul, tekintve, hogy a megtámadott határozat kizárólag a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján került elfogadásra. A felperesek ezzel szemben azt állítják, hogy a 139/2004 rendelet 8. cikkére történő hivatkozás indokolt, mivel a Bizottságnak meg kellett volna indítania az eljárásnak a 139/2004 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti határozat elfogadásához vezető második szakaszát.

66 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 3. és azt követő pontokban is említésre került – a vállalkozások összefonódása közösségi ellenőrzésének eljárása, amint azt a 139/2004 rendelet előírja, két szakaszból áll. Az eljárás első szakasza a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének a), b), illetve c) pontján alapuló határozattal zárul, attól függően, hogy a Bizottság milyen következtetésekre jut e szakasz lezárásakor. A Bizottság az eljárás második szakaszát csak akkor indítja meg, ha megállapítja, hogy a bejelentett összefonódás e rendelet hatálya alá tartozik, és komoly kétségeket támaszt a közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, amely szakaszt a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdése c) pontjának második mondata értelmében „a 8. cikk (1)–(4) bekezdésében előírt határozattal zárja le, hacsak az érintett vállalkozások nem bizonyítják a Bizottságnak kielégítő módon, hogy felhagytak az összefonódással”.

67 Meg kell tehát állapítani, hogy a 139/2004 rendelet rendszerében a Bizottság által az eljárás első szakaszának keretében elfogadott határozatok jogi alapja a 139/2004 rendelet 6. cikke, míg az eljárás második szakaszában elfogadott határozatok jogi alapja a rendelet 8. cikke, és e két cikket az ugyanezen rendelet 2. cikkében szereplő kritériumok fényében kell értelmezni.

68 A jelen ügyben a Bizottság, mivel az első szakasz végén úgy ítélte meg, hogy az összefonódás nem támaszt komoly kétségeket a közös piaccal való összeegyeztethetősége tekintetében, engedélyező határozatát joggal alapozta a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontjára. Egyébiránt, még ha a Bizottság az ellenkező következtetésre jutott is volna, és az eljárás második szakaszának megindítása mellett határoz, akkor is a szóban forgó rendelet 6. cikkén, különösen 6. cikke (1) bekezdésének c) pontján, és nem 8. cikkén alapuló határozatot kellett volna elfogadnia. Tehát semmilyen esetben nem fogadhatott volna el az eljárás első szakaszának végén a 139/2004 rendelet 8. cikkén alapuló határozatot. Következésképpen az e cikkekre történő hivatkozás nem releváns. E tény alapján meg kell állapítani, hogy az első jogalap nyilvánvalóan megalapozatlan, mivel ez a 139/2004 rendelet 8. cikkének megsértésén alapul.

3. Az első jogalpnak a vágásra szánt élő sertések felvásárlása vonatkozásában a kocáknak a földrajzi piac meghatározásába történő belefoglalásán alapuló második részéről

a) A felek érvei

69 Az első jogalap második részében a felperesek először is előadják, hogy a Bizottság a szóban forgó termékek piacának meghatározásakor a megtámadott határozatban jogosan különböztette meg a vágásra szánt élő sertések felvásárlási piacát a szintén vágásra szánt élő kocák felvásárlási piacától. A Bizottság ugyanakkor nyilvánvaló értékelési hibát követett el, mivel indokolatlanul vette figyelembe a kocákat a sertések

felvásárlási földrajzi piacának meghatározásában, valamint az összefonódás hatásainak ugyanezen piacra gyakorolt hatásainak versenyelemzésében.

- 70 A felperesek szerint ugyanis a Bizottságnak, miután meghatározta az érintett termékpiacokat, az érintett földrajzi piacot minden egyes termékpiac vonatkozásában eltérő módon kellett volna megvizsgálnia. Elkülönítve kellett volna megvizsgálnia a vágásra szánt kocák, illetve a sertések felvásárlási földrajzi piacát, mivel e két termék egymással nem felcserélhető. Állításuk alátámasztására a felperesek a megtámadott határozat 44. és 53. pontjára, valamint az e határozat 4. oldalán szereplő 6. sz. lábjegyzetre hivatkoznak.
- 71 A Bizottság úgy véli, hogy a jelen kifogás a megtámadott határozat téves értelmezésén alapul, következésképpen el kell utasítani.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 72 Először is meg kell vizsgálni a megtámadott határozat vonatkozó részeit. E határozatnak a termékpiacok meghatározására vonatkozó 13–16. pontjában a Bizottság a piac vizsgálatát követően és az összefonódásban részes felek véleményével szemben megállapította, hogy a vágásra szánt sertések illetve kocák felvásárlása két különböző termékpiacnak minősül.
- 73 A földrajzi piac meghatározását illetően a Bizottság továbbá azt állítja, hogy „[a] földrajzi piac meghatározása tekintetében a sertéseket és a kocákat együttesen kell figyelembe venni, tekintve, hogy ugyanaz az elemzés alkalmazandó mindkét termékpiac vonatkozásában” (lásd a megtámadott határozat 4. oldalán található 6. sz. lábjegyzetet). E megállapítás alapján a Bizottság a megtámadott határozat 17–43. pontjában a földrajzi piac meghatározására vonatkozó elemzését kizárólag a sertések felvásárlási piacának

tekintetében fejt ki. Ezen elemzés végén a Bizottság a megtámadott határozat 44. pontjában – kifejezetten a hivatkozott 6. sz. lábjegyzetre utalva – arra a következtetésre jut, hogy a sertésfelvásárlás földrajzi piacának elfogadott meghatározását a kocák felvásárlási piacára is alkalmazni kell.

74 Ezzel szemben, ami az összefonódás versenyre gyakorolt hatásainak vizsgálatát illeti, a Bizottság a két piac vonatkozásában elkülönülten fejt ki elemzését, megkülönböztetve egyfelől a sertések felvásárlási piacának versenyelemzését (a megtámadott határozat 46–51. pontja), másfelől pedig a kocák felvásárlási piacának versenyelemzését (a megtámadott határozat 52–53. pontja). Ezen elemzés végén azt a következtetést vonja le, hogy az összefonódás nem alkalmas arra, hogy e két piacok bármelyikén versenyjellegű problémákat okozzon (a megtámadott határozat 54. pontja).

75 A megtámadott határozat vonatkozó részeinek elemzése azt bizonyítja, hogy a Bizottság nem tévesztette össze a sertések felvásárlási piacát a kocák felvásárlási piaccal, és a kocák felvásárlási piacát sem minősítette a sertések felvásárlási piaca egy alszektorának a földrajzi piac meghatározása vagy az összefonódás hatásainak versenyelemzése során.

76 A földrajzi piac meghatározását illetően, azon megállapítás alapján, miszerint az elemzés azonos lehet mindkét termékpiac vonatkozásában, a Bizottság kifejezetten kifejtette a sertésfelvásárlás földrajzi piacának kiterjedésére vonatkozó megállapításait, és ezeket a kocafelvásárlás piacára is alkalmazta. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek semmilyen módon nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el. Továbbá, azt sem fejtették ki, hogy a Bizottságnak miképpen kellett volna figyelembe vennie a kocák felvásárlását a sertésfelvásárlás földrajzi piacának meghatározása során, és azt sem, hogy értékelése milyen okból volt hibás a szóban forgó földrajzi piacok meghatározása vonatkozásában.

77 Azt illetően, hogy a Bizottság az összefonódás hatásainak versenyelemzésében összetévesztette a szóban forgó két termékpiacot, a megtámadott határozatból egyértelműen kiderül, hogy a Bizottság a két szóban forgó piac tekintetében két teljesen elkülönülő elemzést végzett. A felperesek tehát nem róhatják fel a Bizottságnak, hogy e tekintetben összetévesztette a két piacot. Az igaz, hogy a megtámadott határozat 53. pontjának azon mondatát, miszerint „a sertések piacára vonatkozó versenyelemzés tehát inkább a kocák piacára alkalmazandó”, szerencsésebben is meg lehetett volna fogalmazni. E mondat szövegkörnyezetéből azonban az derül ki, hogy a Bizottság az összefonódásban részes feleknek a szóban forgó piacokon elfoglalt igen gyenge részesedésére – kisebb mint 20% – valamint arra a tényre figyelemmel, hogy az összefonódás nem volt alkalmas a hatékony verseny akadályozására, (a 139/2004 rendelet (32) preambulumbekézése) nem volt szükség olyan versenyelemzésre, mint amelyet a Bizottság a sertésfelvásárlás piacának vonatkozásában végzett a megtámadott határozat 48–51. pontjában.

78 A fentiek összességére figyelemmel az első jogalap második részét el kell utasítani.

4. Az első jogalpnak a földrajzi piac meghatározása tekintetében lényeges elemek figyelmen kívül hagyására, illetve az ezekből levont téves következtetésekre vonatkozó harmadik részéről

79 A felperesek azt róják fel a Bizottságnak, hogy több nyilvánvaló értékelési hibát követett el az érintett földrajzi piac meghatározása során, amint az a fenti 50. pontban kifejtésre került, mivel nem vett figyelembe több, a felperesek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott elemet, vagy legalább is, mivel ezen elemekből téves következtetéseket vont le. A felperesek szerint ezen elemek ugyanakkor lényegesek voltak a földrajzi piac meghatározása tekintetében, és lehetővé tették a szóban forgó termékpiacok Hollandia területének megfelelő belföldi kiterjedése bizonyítását. Ezen, a következőkben vizsgálandó elemek először is: a német és a holland sertések egymással való helyettesíthetőségének hiánya, másodsor: az összefüggés hiánya a sertések felvásárlási árának

eltérései között Németországban és Hollandiában, és az e két állam közötti exportban, harmadszor: a járványoknak a piac nemzetivé válását megakadályozó következményei, negyedszer: kiegészítő állatorvosi követelmények fennállása és az export egyéb akadályai, ötödször: a Bizottság által figyelembe vett 150 km-es sugárnál rövidebb szállítási távolságok, hatodszor: a politikai nyomás és hetedszer: a Nederlandse Mededingingsautoriteit (holland versenyhatóság) korábbi határozathozatali gyakorlata.

80 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottságnak a referenciapiacok meghatározására vonatkozó értékeléseinek bírósági felülvizsgálata a nyilvánvaló értékelési hiba ellenőrzésére irányul (a fenti 52. pontban hivatkozott Cableuropa és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 119. pontja; lásd hasonlóképpen a fenti 51. pontban hivatkozott Airtours kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 26. és 32. pontját). Továbbá, gazdasági nézőpontból az érintett piac meghatározásához a keresleti helyettesíthetőség jelenti a legközvetlenebb és leghatékonyabb fegyelmező erőt (az Elsőfokú Bíróság T-177/04. sz., easyJet kontra Bizottság ügyben 2006. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1931. o.] 99. pontja; az érintett piacról szóló közlemény 13. pontja).

81 A felpereseknek a fenti 79. pontban hivatkozott elemekre vonatkozó kifogásai elemzése előtt meg kell vizsgálni a Bizottság azon érvelését, miszerint, mivel a felperesek irataikban kizárólag a sertésfelvásárlás földrajzi piacára hivatkoznak, kifogásaik kizárólag ezen piacra, és nem a koca felvásárlásának piacára vonatkoznak. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felperesek kifogásai a földrajzi piacnak a megtámadott rendeletben szereplő meghatározására vonatkozó elemzésre irányulnak, amelyet, amint az a jelen jogalap második részében is kifejtésre került, a Bizottság mindkét szóban forgó termékpiacra alkalmazott. A válaszbeadványokból nem derül ki, hogy a felperesek kifogásaikat e termékpiacok egyikére szándékoztak korlátozni. A Bizottság ezen érvelését el kell tehát utasítani.

a) A német és a holland piacra szánt sertések egymással való helyettesíthetőségének hiánya

A felek érvei

82 A felperesek szerint a Bizottság hibát követett el, mivel a földrajzi piac meghatározása során nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a német piacra szánt vágósertések és a holland piacra szánt vágósertések nem helyettesíthetők egymással. A helyettesíthetőség e hiánya a holland és a német sertések súlykülönbszetéből, valamint a sertésfajták és a sertések jellege közötti eltérésből adódik. Ezen eltérésekre tekintettel a német vágóhidak a külföldről származó sertésekkel szemben a német sertéseket részesítik előnyben. Ily módon egy holland tenyésztő a holland vágóhidat nem helyettesítheti német vágóhiddal, és valójában a német vágóhidak a holland sertéseknek csak nagyon kis részét importálják.

83 Márpedig ahhoz, hogy el lehessen érni a Németországban eladott holland sertések optimális árkülönbszetét, e sertéseknek teljes egészében meg kell felelniük a német vágóhidak igényeinek, tehát ezeket genetikai szelekció segítségével kifejezetten a német piac igényeinek megfelelően kell tenyészteni. Ha ezek a sertések nem felelnek meg a német piac igényeinek, akkor gazdasági szempontból csak akkor előnyös a holland tenyésztők számára sertéseik eladása a német piacon, ha az árkülönbszet Németország és Hollandia között magasabb az átlagosnál. A holland sertések tehát nem helyettesíthetők a német sertésekkel, ezekhez viszonyítva legfeljebb kiegészítő jellegűek lehetnek. A holland sertések különböző egyedi jellegzetességeit a keresetlevélhez csatolt cikkek elismerik, és megállapítják, hogy a vágásra szánt vágósertéseknek Németországban pontos jellemzőknek kell megfelelniük, míg a holland piac vonatkozásában e sertések jellemzői eltérőek.

84 A felperesek vitatják továbbá a harmadik személyek nyilatkozatainak relevanciáját, amely nyilatkozatokra a Bizottság a megtámadott rendeletben található elemzését

alapozta. A felperesek egyfelől kétségbe vonják e nyilatkozatok hitelességét, amelyek „szinte kivétel nélkül, közvetetten vagy közvetlenül a Sovion és/vagy a HMG érdekszférájába tartozó alanyoktól” származnak. Különösen, ami J. nyilatkozatát illeti, a felperesek azt állítják, hogy ez utóbbi személyes jogcímen írta a memorandumot, és nem a PVVE álláspontjának ismertetése céljából, majd ezt követően nyilvánvalóan megbánta nyilatkozatait, amint az a válaszbeadványban benyújtott újságcikkből is kiderül.

85 A felperesek másrészt azt állítják, hogy e nyilatkozatok nagy része, különösen a B.4. d), B.6. a) és B.6. b) mellékletekben szereplők, nem teszik lehetővé a Bizottság állításainak alátámasztását, hanem inkább az ő érvelésüket erősíti meg, amely szerint a német vágóhidak csak nagyon korlátozott számban importálnak holland sertéseket.

86 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését. Többek között arra hivatkozik, hogy a nyilatkozatok közül csak egy, nevezetesen a Hypor BV nyilatkozata származik az összefonódásban részes felekhez kapcsolódó vállalkozástól.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

87 A megtámadott határozat 31. és 32. pontjában a Bizottság megvizsgálta a német és a holland sertések közötti feltételezett súlykülönbségre és genetikai különbségekre vonatkozó kérdéseket. A súlykülönbséget illetően a megtámadott határozatból kitűnik, hogy annak a keretében, amit a Bizottság „a vizsgálat kiegészítésének” nevez (a megtámadott határozat 30. pontja), az összefonódásban részes felek azt állították, hogy a Németországban, illetve a Hollandiában levágott sertések között az egyetlen különbség a súly volt, mivel a holland sertések 2 kg-mal könnyebbek, mint a német sertések, de ez nem akadályozza meg a holland sertések kivitelét a német piacra, mivel a holland termelők számára elegendő volt körülbelül két napot várni, hogy az ő sertéseik súlya is elérje a német vágóhidak számára optimális súlyt. Ezt a sertésenyésztők és a vágóhidak is megerősítették. A genetikai különbségeket illetően a megtámadott határozat 32. pontja szerint az összefonódásban részes felek megerősítették, hogy

semmiféle alapvető különbség nincs genetikai szempontból a Hollandiában és a Németországban levágott sertések között, amit a harmadik személyek is megerősítettek.

88 Márpedig meg kell állapítani, hogy az ügy irataiból ténylegesen kiderül, hogy a közigazgatási eljárás során a Bizottság, a felperesek érvelésének következtében, kifejezetten a Németországban, illetve Hollandiában levágott sertések fajtái közötti különbségre vonatkozó kiegészítő információkat kért. Az összefonódásban részes felek azt állították, hogy a holland és a német sertések között az egyetlen különbség a sertések átlagsúlyának eltérése volt, mivel a német, illetve a holland vágóhidakon levágott sertések átlagos súlya 93, illetve 90–91 kg volt, a különbség tehát elenyésző, és egyébként is, mivel a hizlalási időszak végén egy sertés naponta 780 grammot gyarapodott, a holland tenyésztőnek csak két vagy három napot kellett várnia, hogy optimális súlyú sertést szállítson a német vágóhidaknak.

89 Az ügy irataiból kitűnik, hogy nyilatkozataikban a harmadik személyek megerősítették az összefonódásban részes felek e megállapításait. Például két német vágóhid közül az egyik azt állította, hogy nem volt „semmilyen különbség a Hollandiából vagy a Németországból származó vágott sertések között,” sőt, „utóbb a holland sertések jobban megfeleltek ügyfél-portfóliójának” (B.6. a) melléklet), a másik pedig azt állította, hogy „[számára] a holland és a német sertésfélék minőségi téren egyenértékűek [voltak]” (B.6. b) melléklet). Továbbá, egy holland sertéskereskedő is megerősítette, hogy a németországi export vonatkozásában semmilyen „további igényt” nem támasztott a tenyésztőkkel szemben, és hozzátette, hogy elegendő volt, ha a tenyésztők a hagyományos genetikai fajokat, a hagyományos takarmányt és a hagyományos tenyésztési rendszereket alkalmazták, még akkor is, ha néha meg is kérték őket arra, hogy „néhány többletkilogrammal hizlalják meg a sertéseket” (B.4. e) melléklet). Egy másik holland sertéskereskedő is megerősítette, hogy ő is bármilyen további igény támasztása nélkül exportálta a Hollandiában tenyésztett, németországi exportra szánt sertéseket (B.4. d) melléklet). Végül, egy holland vállalatokból álló egyesület megerősítette, hogy „[a] Hollandiában ideális sertés nem tűn[t] nagyon különbözőnek a Németországban ideális sertéstől,” amit J. azon megállapítása is alátámaszt, miszerint „a (vágásra szánt) holland, illetve német malacok és sertések egymással való helyettesíthetősége elsősorban nagyban egyező genetikai jellemzőikkel magyarázható”.

90 A felperesek vitatják egyfelől az e nyilatkozatokat tevő harmadik személyek függetlenségét, másfelől pedig az e nyilatkozatok tartalmának a Bizottság általi értelmezését, amely nyilatkozatok szerintük inkább az ő álláspontjukat, mintsem a Bizottságét támasztják alá.

91 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság először is megállapítja, hogy a felperesek egyáltalán nem bizonyították azon állításukat, miszerint valamennyi nyilatkozat szinte kivétel nélkül olyan felektől származott, amelyek közvetetten vagy közvetlenül a Sovion vagy a HMG érdekszférájába tartoznak. E nyilatkozatok közül négy, és különösen a B.4. b), B.4. d), B.6. a) és B.6. b) mellékletben szereplők tekintetében a felperesek ugyanis csak annak állítására szorítkoztak, hogy ezek eredetével kapcsolatban „semmi kommentárt” nem tesznek. A holland vállalkozások két társulásának a B.4. a) és B.6. c) mellékletben szereplő nyilatkozatát illetően a felperesek az összefonódásban részes felek közötti, feltételezett „érdekösszefonódásra” hivatkoznak, azonban állításukat bizonyítékokkal nem támasztják alá. A B.4. e) mellékletben található nyilatkozattal kapcsolatban a felperesek arra szorítkoztak, hogy a viszonyítás mellékletében benyújtottak egy sajtóközleményt, amely legfeljebb a nyilatkozat tevője és a HMG közötti kereskedelmi kapcsolat fennállásának bizonyítására alkalmas, ráadásul csak az összefonódás engedélyezését követően, mivel e dokumentum 2005. június 13-ára vonatkozik. Az egyetlen nyilatkozat, amelyről bebizonyosodott, hogy az összefonódásban részes felekhez kapcsolódó vállalkozástól származik, a Hypor BV nyilatkozata. Ugyanis, jóllehet a felperesek semmiféle bizonyítékot nem nyújtottak be e tekintetben, a Bizottság elismerte, hogy e vállalkozás a Nutreco csoporthoz tartozik, amelynek a HMG is részét alkotja.

92 Végül, J. nyilatkozatát illetően az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy – mivel a memorandumot a PVVE fejléces papírjára írták, és mivel a PVVE soha nem tájékoztatta arról a Bizottságot, hogy J. személyes jogcímen járt el – a Bizottságnak semmiféle oka nem volt azt feltételezni, hogy a szóban forgó memorandumot nem a PVVE nevében írták. Továbbá, a felperesek által benyújtott cikkből nem tűnik ki, hogy J. elhatárolódott volna e nyilatkozat tartalmától, és jelezte volna ennek pontatlanságát.

93 Másodsorban, e nyilatkozatok tartalmát illetően a Bizottság nem követett el értékelési hibát ezek értelmezése során. Amint ugyanis az a fenti 89. pontból is következik, e nyilatkozatok teljes egészében a Bizottság következtetéseit erősítik meg. Ezzel szemben, a felperesek állításával ellentétben a német vágóhidak nyilatkozataiból semmiképp nem

következik, hogy „sertéseiknek csak nagyon korlátozott része származik Hollandiából”, és a holland kereskedők nyilatkozataiból sem következik, hogy „a sertéseknek csak »nagyon korlátozott része« kerül németországi exportra”.

94 Azt a következtetést kell tehát levonni, hogy a felperesek nem bizonyították jogilag megkövetelt módon, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy a földrajzi piac meghatározása során nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a német, illetve a holland piacra szánt vágósertések azon tény okán nem voltak egymással helyettesíthetők, hogy exportjukat akadályozó, feltételezett genetikai, illetve súlykülönbségek álltak fenn.

95 E következtetést a felperesek által e keresetlevél mellékletében benyújtott dokumentumok sem cáfolják meg. Meg kell ugyanis állapítani, hogy e cikkekből nem következik sem az, hogy a Németországban, illetve a Hollandiában tenyésztett sertések eltérő súlyuk vagy genetikai különbségeik okán ne lennének egymással helyettesíthetők, sem pedig az, hogy e tény okán a német vágóhidak nem jelenthetnek versenykényszert a holland vágóhidak számára. Továbbá, kifejezetten az A.34. és A.35. mellékleteket illetően, szintén rá kell mutatni, hogy a felperesek meglehetősen általánosságban hivatkoznak az e mellékletekben található cikkekre. Meg kell tehát állapítani, hogy a felperesek által hivatkozott elemek nem alkalmasak arra, hogy megcáfolják a megtámadott határozatban szereplő, a Bizottság által végzett vizsgálaton alapuló elemzést (lásd a fenti 60. és azt követő pontokat).

96 A fentiek összességére figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottság nem követett el értékelési hibát e tekintetben.

b) A sertések németországi és hollandiai felvásárlási árai eltéréseinek változása és a két ország közötti export volumene közötti összefüggés hiánya

A felek érvei

- ⁹⁷ A felperesek azt állítják, hogy a sertések hollandiai és németországi felvásárlási árai közötti különbség változásai, még azt is feltételezve, hogy ezek jelentősek, nem járnak azzal a hatással, hogy megnövekedne a holland sertések exportja Németország irányába. Érvelésük alátámasztására a felperesek elsősorban arra hivatkoznak, amint az PVVE-nek a keresethez csatolt, „A sertéshús árának összehasonlítása Hollandiában, Németországban és Belgiumban” című jelentéséből is következik, hogy ahhoz, hogy megfelelően összehasonlíthatóak legyenek a Hollandiában és Németországban érvényes árfolyamok, bizonyos korrekciókat kell alkalmazni a nemzetközi szinteken alkalmazott különböző árak tekintetében, hogy figyelembe lehessen venni a költségeket és az alkalmazott különféle pótlékokat, valamint a meghatározási eltéréseket.
- ⁹⁸ Másodsorban, a felperesek szerint a PVVE által közölt, és a válasz mellékletében szereplő, a 2004-ben Hollandiából Németországba irányuló heti sertés- és malacexportra, valamint az e két tagállam által az érintett hetekben alkalmazott alapárakra vonatkozó egyes adatok is bizonyítják, hogy az árkülönbségek változásai és az export közötti összefüggés minimális. A felperesek e tekintetben a 3. és 4., a 9. és 10., végül pedig a 49. és az 50. hét adataira hivatkoznak.
- ⁹⁹ A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 100 Annak a kérdésre először is, hogy létezik-e összefüggés a sertések németországi és hollandiai ára között, másodsorban pedig létezik-e összefüggés ezen árak különbségének változásai és a két ország közötti export között, a megtámadott határozat 37. és 38. pontja vonatkozik. A megtámadott határozat értelmében, jöllehet az elő sertések felvásárlási ára Németországban hagyományosan magasabb, mint Hollandiában, szoros összefüggés van e két ár között, mivel ezek közép- és hosszútávon egymással párhuzamosan alakulnak. Továbbá, a hivatkozott határozat értelmében a piac vizsgálata megerősítette az összefonódásban részes felek megállapításait és az általuk szolgáltatott bizonyítékokat, amelyek szerint közvetlen kapcsolat is van a sertések hollandiai és németországi árának változásai és a sertésexport között, mivel az árak közötti különbség növekedése (vagy csökkenése) a Hollandiából Németországba irányuló sertésexport növekedését (vagy csökkenését) okozza.
- 101 A felperesek nem vitatják, hogy létezik árkülönbözet Németország és Hollandia között, sem pedig azt, hogy e két ár között összefüggés van. A felperesek vitatják, hogy összefüggés van az árkülönbözet hollandiai és németországi és változásai, valamint az e két ország közötti export között. Véleményük szerint ugyanis a sertések felvásárlási árai különbségének változásai Hollandiában és Németországban, jöllehet jelentősek, de nem járnak azzal a hatással, hogy növelnék a sertések Hollandiából Németországba irányuló exportját.
- 102 Márpedig mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy az ügy irataiból az derül ki, hogy az összefonódásban részes felek a közigazgatási eljárás során ténylegesen olyan adatokat szolgáltatottak, amelyek tanúsítják, hogy párhuzamosság áll fenn az élő sertések németországi és hollandiai felvásárlási árának változásaiban. Az összefonódásban részes felek annak alátámasztására is szolgáltatottak adatokat, hogy párhuzamos mozgás van egyrészt a németországi és hollandiai árkülönbözet növekedése vagy csökkenése, másrészt pedig a sertések e két ország közötti exportjának növekedése és csökkenése között.

- 103 Hasonlóképpen, a közigazgatási eljárás során egyes harmadik személyek megerősítették egy ilyen jellegű összefüggés fennállását. Egy holland sertéskereskedő ugyanis azt állította, hogy „amikor a sertések ára magasabb [volt] Németországban, mint Hollandiában [...], a Németországba exportált állatok száma növeked[ett]“ (B.4. e) melléklet). Holland vágósertései beszerzései tekintetében egy német vágóhíd azt állította, hogy „ha a sertések ára alacsonyabb [volt] Hollandiában, mint Németországban, növeked[ett] a holland sertések száma,” és „pusztán gazdasági megfontolásokból tehát érdemes [volt] holland sertéseket beszerezni” (B.6. b) melléklet). J. szintén azt állította, hogy „[a]z árak korlátozott mozgásai ugyanis a Hollandiából származó export növekedéséhez vezet[tek]” (B.5. b) melléklet).
- 104 Ráadásul azt maguk a felperesek is elismerik, hogy létezik ilyen összefüggés az árkülönbözet változásai és az export volumene között, amikor válaszukban azt állítják, hogy „, a német igényeknek 100%-ig meg nem felelő sertések német vágóhíd számára történő eladása csak akkor válik érdekessé, amennyiben a Hollandia és Németország közötti árkülönbözet meghaladja az átlagot” (lásd a fenti 83. pontot).
- 105 Egyébként még a PVVE által közölt és a felperesek által a válasz mellékletében érvelésük alátámasztására benyújtott adatok is inkább az árkülönbözet változásai és az export volumene közötti közvetlen összefüggés fennállását, mint hiányát bizonyítják, tehát ezen adatok a Bizottság következtetéseit támasztják alá. Hasonlóképpen, a felperesek által hivatkozott hetek is egy ilyen összefüggés fennállását látszanak megerősíteni, mivel a felperesek által hivatkozott három esetből kettőben a Németországban alkalmazott ár és a Hollandiában kért ár közötti különbség növekedése (9. és 10. hét), illetve csökkenése (49. és 50. hét) az export növekedését, illetve csökkenését vonta maga után. Márpedig ha az árkülönbözet változásai és az export volumene közötti párhuzamos mozgás nem állapítható meg szigorúan minden héten, ez nem elegendő önmagában a Bizottság azon megállapításának megcáfolására, miszerint ilyen jellegű közvetlen összefüggés van a két szóban forgó tényező között. Ez a mozgás legfeljebb azt mutatja, hogy ez az összefüggés nem teljesen lineáris.

106 Azt a következtetést kell tehát levonni, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy összefüggés áll fenn a sertések németországi és hollandiai árának változásai és a sertéseknek e két ország közötti exportja között. Ezt a megállapítást nem cáfolja a felperesek azon érvelése, miszerint ahhoz, hogy a hollandiai és a németországi aktuális árfolyamokat megfelelően összehasonlíthatóvá lehessen tenni, a nemzetközi szinten alkalmazott különböző árak korrekciója szükséges, hogy figyelembe lehessen venni a különböző költségeket és az alkalmazott különféle pótlékokat, valamint a meghatározási különbségeket. E tekintetben ugyanis az Elsőfokú Bíróság rámutat, hogy elegendő annak megállapítása, hogy a felperesek egyáltalán nem fejtik ki, hogy a hivatkozott korrekciók alkalmazásának szükségessége miként járhat azzal a következménnyel, hogy megcáfolja a Bizottság azon állítását, miszerint összefüggés van a hollandiai és németországi árkülönbözetek változásai és a két ország közötti export volumene között.

107 A fentiekre figyelemmel el kell utasítani a felperesek azon érvelését, miszerint a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az érintett földrajzi piac meghatározása során megállapította, hogy közvetlen összefüggés van a hollandiai és németországi sertésárak különbözeteinek változásai és a két ország közötti sertésexport volumene között.

c) A járványok következtében tett állatorvosi jellegű intézkedések hatásai az exportra

A felek érvei

108 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, mivel nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a járványok következtében tett állatorvosi jellegű intézkedések a piacok regionalizálódásához vagy nemzetivé válásához vezettek. A felperesek szerint ugyanis a járvány esetén elfogadott állatorvosi jellegű intézkedések az ország egész területén éreztetik hatásukat, és következményekkel járnak a külfölddel folytatott kereskedelemre is, attól a tényről függetlenül,

hogy általában csak meghatározott régiók zártak az export előtt. Mivel a hollandiai sertéskereskedelem a három fő, sertésvágással foglalkozó régió körül koncentrálódik, valamely állati betegség feltűnése e három régió egyikében, az ennek azonnali lezáráshoz vezetne, megakadályozva az érintett régió sertéstenyésztőit abban, hogy más régiókba szállítsák állataikat. Mindez a nemzeti piac összességére is hatást gyakorolna.

- 109 Ami kifejezetten az exportot illeti, a felperesek hangsúlyozzák, hogy ha valamely járvány feltűnik az ország valamelyik részén, a kereskedelem rendszerint átmenetileg felfüggesztésre kerül, ami jelentős károkat okozhat a termelésüket az export irányába orientált sertéstenyésztőknek. Ez a körülmény a felperesek szerint megmagyarázza, hogy a sertéstenyésztők és -kereskedők miért tartózkodnak attól, hogy termelésüket az exporttól függően szervezzék meg.
- 110 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 111 Amint az a megtámadott határozat 43. pontjából kiderül, a Bizottság figyelembe vette a járványoknak az exportra gyakorolt hatását, és megállapította, hogy mivel az exportra vonatkozó adatok azt mutatták, hogy az állatbetegségekből eredő exportfelfüggesztések nem akadályozták meg, hogy nagy számban exportáljanak sertéseket Hollandiából Németországba, és az országos szinten elfogadott állatorvosi jellegű intézkedések mind a Hollandián belüli kereskedelemre, mind pedig az exportra hatással voltak, ezen intézkedéseket nem lehetett meghatározó elemnek tekinteni a földrajzi piac meghatározása tekintetében.

112 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az iratokhoz csatolt különféle adatok elemzése azt bizonyítja, hogy az exportnak a járványokból eredő felfüggesztése általánosságban olyan hatásokkal járt, amelyek csak meghatározott időszakokban érvényesültek, és valamennyi járványt követően az export gyorsan helyreállt és gyorsan elérte a szokásos értékeket. E megállapításokra figyelemmel egyáltalán nem került bizonyításra, hogy a Bizottság azon következtetése nyilvánvaló értékelési hibában szenved, miszerint az exportnak a járványokból eredő átmeneti felfüggesztése vagy ideiglenes korlátozása nem vezet az érintett piac nemzetivé válásához vagy regionalizálódásához, tehát nem minősül meghatározó körülménynek a földrajzi piac meghatározása tekintetében.

113 A jelen kifogást következképpen el kell utasítani.

d) Az export egyéb akadályainak fennállása

A felek érvei

114 Keresetükben a felperesek arra hivatkoznak, hogy pénzügyi vagy más jellegű akadályok okán is felmerül a holland és a német piac megkülönböztetésének igénye. Ezen akadályok közül a felperesek a német piacon eladásra szánt holland sertések utólagos állatorvosi ellenőrzését, valamint az exporthoz kapcsolódó egyéb „járulékos költségeket” említenek. Válaszukban a felperesek azt állítják, hogy ezek az exporthoz kapcsolódó járulékos költségeket az NVV részletesen kifejtette a Bizottság által a közigazgatási eljárás során küldött kérdőívre adott válaszában, és előadják, hogy különösen olyan akadályokról van szó, amelyek a sertések árára, a sertéstenyésztő gazdaságok jövedelmére, az európai húspiaci versenyre, a sertések tekintetében a termék minőségi követelményeire, a járulékos szállítási költségekre az exportengedélyekre és (az Aujeszki-féle betegség vonatkozásában) a vérvizsgálat költségeire vonatkoznak.

- 115 Különösen ami a „sertések árára vonatkozó akadályokat” illeti, a felperesek azt állítják, hogy az NVV-nek a Bizottság kérdőívére adott válaszából és a PVVE jelentéséből (lásd a fenti 97. pontot) kiderül, hogy valamennyi korrekciós elem figyelembevételére után 0,08 euró/kilogramm árkülönbözet áll fenn a sertések németországi, illetve hollandiai ára között, ami sertésenként 7,20 eurónak megfelelő akadályt jelent, tekintettel arra, hogy egy levágott vágósertés átlagos súlya mintegy 90 kg.
- 116 A Bizottság azt állítja, hogy a keresetben – a jelen érveléshez viszonyítva – a felperesek csak annak megállapítására szorítkoztak, hogy a Németországba exportálandó sertések tekintetében utólagos állatorvosi ellenőrzés történik. A beavatkozó által támogatott Bizottság tehát vitatja az export egyéb hivatkozott akadályaira történő utalás elfogadhatóságát, mivel először is, ezen egyéb akadályok fennállására késedelmesen, a válasz szakaszában történt hivatkozás, másodsorban pedig a szállítási költségeken kívül a felperesek által hivatkozott kérdőívre adott válaszban ezeket ki sem fejtették részletesen. Egyébiránt a beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a felperesek valamennyi érvelésének megalapozottságát.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 117 Mindenekelőtt az azon utólagos állatorvosi ellenőrzésre vonatkozó érvelést kell megvizsgálni, amely ellenőrzésen a Németországba irányuló exportra szánt sertéseknek kötelezően át kell esniük. E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat 33. és 34. pontjában rámutat, hogy az összefonódásban részes felek azt állították – amint azt más harmadik személyek is megerősítették – hogy valamennyi, vágásra szánt élő sertést, a vágás helyétől függetlenül, meg kellett vizsgálni, és az exporthoz kapcsolódó egyetlen utólagos követelmény az állatorvos helyszíni jelenléte volt a sertésenyésztő gazdaságban vagy a begyűjtőhelyen, ami sertésenként mintegy 1–1,25 eurónak megfelelő járulékos költséggel járt, amely költséget egyébként a Németországban hagyományosan magasabb eladási ár kompenzálta.

- 118 Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben megállapítja, hogy a felperesek sem válaszbeadványaikban, sem a tárgyalás során nem erősítették meg azon állításukat, miszerint olyan feltételezett, utólagos állatorvosi ellenőrzés történik a Németországi exporthoz szánt sertések vonatkozásában, amely különbözne a megtámadott határozatban szereplő vizsgálattól. A jelen kifogást tehát el kell utasítani.
- 119 Az export egyéb hivatkozott akadályait illetően meg kell állapítani, hogy ezekre valóban csak a válaszban történt hivatkozás, a kereset e tekintetben semmiféle, sem egyedi, sem általános, az NVV-nek a Bizottság kérdőívére adott válaszára való hivatkozást nem tartalmaz. Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy bár az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának értelmében az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azon jogalapot azonban, amely valamely korábban közvetlenül vagy közvetve a keresetlevélben kifejtett jogalap kiegészítését jelenti, és amely ahhoz szorosan kapcsolódik, elfogadhatónak kell tekinteni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-252/97. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3031. o.] 39. pontját és a fenti 52. pontban hivatkozott Cableuropa és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 109. és 111. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 120 Márpedig rá kell mutatni, hogy a keresetben a felperesek több alkalommal azt róják fel a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe a közigazgatási eljárás során felmerült ténybeli elemeket, és – jöllehet általánosságban – a szóbeli eljárás során benyújtott beadványokban kifejtett érvelésekre hivatkoznak. Ugyancsak rá kell mutatni, hogy a keresetben a felperesek „pénzügyi és egyéb akadályokra”, valamint „az exporthoz kapcsolódó járulékos költségekre” hivatkoznak, amelyek megkülönböztetik a vágásra szánt sertések hollandiai és németországi felvásárlási piacát. Ebből következik, hogy a felpereseknek a válaszban kifejtett hivatkozásait a keresetlevélben kifejtett jogalap kiegészítésének lehet tekinteni. Következésképpen, az előző pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében ezeket elfogadhatónak kell minősíteni (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-118/96. sz., Thai Bicycle kontra Tanács ügyben 1998. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2991. o.] 144. és 145. pontját).
- 121 Ugyanakkor a felperesek érvelése e tekintetben megalapozatlan.

- 122 Elsősorban, a feltételezett, a „sertések árára vonatkozó akadályokat” illetően ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a piac meghatározásának, mind a termékpiac, mind pedig a földrajzi piac meghatározásának elsődleges tárgya azon kényszer rendszeres feltárása, amelyeket a verseny állít az érintett vállalkozások elé, illetve annak meghatározása, hogy vannak-e olyan tényleges versenytársak, amelyek képesek befolyásolni az érintett vállalkozások magatartását, vagy képesek megakadályozni e vállalkozásokat, hogy a tényleges verseny által gyakorolt kényszertől függetlenül cselekedjenek. A jelen ügyben a földrajzi piac meghatározásának alapvető kérdése tehát az volt, hogy az érintett területeken a sertések vagy a kocák felvásárlási árának csekély, de állandó csökkenése esetén az összefonódásban részes felek ügyfelei, különösen a sertésenyésztők, máshol elhelyezkedő vágóhidakat vettek volna-e igénybe (lásd a fenti 80. pontot és az érintett piacról szóló közlemény 2. és 17. pontját).
- 123 Márpedig rá kell mutatni, hogy az iratok különböző adatai a Bizottság azon megállapítását támasztják alá, miszerint nem csak a Hollandiában található vágóhidak, de néhány Németországban található vágóhid is arra alkalmas versenykényszert jelent, hogy befolyásolja az összefonódásban részes felek magatartását (lásd a fenti 102–104. pontot). Továbbá, a PVVE által a Hollandiából Németországba irányuló sertésexport vonatkozásában közölt, és a felperesek által a válasz mellékletében hivatkozott adatok (lásd a fenti 105. pontot) azt bizonyítják, hogy nem elhanyagolható mennyiségű exportvolumen került továbbításra a két ország között, akkor is, amikor a németországi és a hollandiai árak különbözete alacsonyabb volt, mint 7,20 euró sertésenként. Ezen adatok azt bizonyítják, hogy az esetleges, „a sertések árára vonatkozó akadályok”, még azt feltételezve is, hogy ilyenek léteztek – ami egyébként nem nyert bizonyítást – önmagukban az export csak igen gyenge akadályait képezik, a Bizottság tehát nem követett el hibát értékelésében. Következésképpen, a jelen kifogást el kell utasítani.
- 124 Másodsorban, ami a hivatkozott járulékos szállítási költségekkel kapcsolatos feltételezett akadályt illeti, a Bizottság a megtámadott határozat 20. pontjában megállapítja, hogy az összefonódásban részes felek szerint és a piac vizsgálatának eredményei alapján a szállítási költségek nem meghatározóak, mivel csak marginális hatást gyakorolnak a vágásra szánt sertések árára. A felperesek sem a keresetben, sem válaszukban nem vitatják e következtetéseket. Állításuk alátámasztása tekintetében csak arra szorítkoznak, hogy – egyébiránt meglehetősen általános módon – az NVV-nek a Bizottság kérdőívére adott válaszára hivatkoznak. Márpedig e válasz, jóllehet valóban megemlíti a szállítási költségeket, nem erősíti meg a felperesek állításait, és arra sem alkalmas,

hogy megalapozza a felperesek követeléseit, továbbá arra sem, hogy bizonyítsa, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el e tekintetben (lásd a fenti 60. és azt követő pontokat).

- 125 Végül, harmadsorban, az exporthoz a fenti 114. pontban hivatkozott egyéb akadályait illetően, ezek sem a keresetben, sem pedig az NVV-nek a Bizottság kérdőívére adott válaszában nem kerültek kifejtésre, és ezek létezését semmiféle bizonyíték nem támasztja alá. A felperesek továbbá azt sem fejtik ki, hogy a sertésenyésztő gazdaságok jövedelme és az európai húspiaci verseny mi módon képezheti az export akadályát, vagy miképpen okozhat az exporthoz kapcsolódó többletköltségeket.
- 126 A fentiekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibákat a földrajzi piac meghatározása során az exporthoz a felperesek által hivatkozott egyéb akadályai vonatkozásában.

e) A Bizottság által figyelembe vett 150 km-es sugárnál kisebb szállítási távolságok és politikai nyomás fennállása

A felek érvei

- 127 A felperesek azt állítják, hogy a sertéshús vágóhidakra irányuló szállításának több mint 70%-a 50 km-nél, 85%-a 70 km-nél, 95%-a pedig 95 km-nél kisebb távolságra történik. Ebből következik, hogy a vágósertések túlnyomó részét 150 km-es sugárnál kisebb távolságra szállítják a vágóhidak felé, amely adat a megtámadott határozatban az érintett földrajzi piac meghatározásának alapjául szolgált. Ezt a sugarat a Bizottság tehát önkényesen állapította meg. Az exportakadályok fennállása okán a jelen ügyben nagyon valószínűtlen, sőt, elképzelhetetlen lenne, hogy azok, akik az élő sertéseket

a vágóhidakra szállítják, az összefonódásból keletkező vállalkozás által alkalmazott felvásárlási ár folyamatos, de gyenge csökkenése következtében arra kényszerülnének, hogy állataikat 150 km-es távolságra szállítsák, a versenytárs vágóhidakra.

128 A felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy az élő állatok szállítási távolságának csökkentésére irányuló növekvő politikai nyomás is igazolja, hogy a jelen ügyben az érintett piacot Hollandia területére kellene korlátozni.

129 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

130 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 122. pontban is hangsúlyozásra került – a döntő kérdés az érintett földrajzi piac meghatározásának tekintetében a jelen ügyben az, hogy azok, akik a sertéseket a vágóhídra szállítják, a sertések felvásárlási árának gyenge, de folyamatos feltételezett csökkenésének következtében hajlandók lennének-e állataikat 150 km-re, a versenytárs vágóhidakra szállítani, oly módon, hogy az árak e csökkenése nem lenne jövedelmező az összefonódásból létrejövő vállalkozás számára. Az a körülmény, hogy a vágásra szánt sertések túlnyomó többségét általában 150 km-nél kisebb távolságra szállítják, önmagában tehát nem jelent meghatározó elemet az érintett piac meghatározása tekintetében.

131 Továbbá, a piacnak a Bizottság által végzett vizsgálata, valamint az ügyirataihoz csatolt és korábban benyújtott bizonyítékok megerősítették, hogy a 150 km-es sugáron belül elhelyezkedő vágóhidak alkalmasak voltak arra, hogy ideális alternatív megoldást jelentsenek a sertések felvásárlási árának az összefonódás okozta csökkenései esetében

(lásd a fenti 102. és azt követő pontokat). Meg kell tehát állapítani, hogy a Bizottság nem követett el e tekintetben nyilvánvaló értékelési hibát.

- 132 A feltételezett politikai nyomást illetően meg kell állapítani, hogy maguk a felperesek is elismerik, hogy kiegészítő érvelésről van szó, amely tehát nem minősül meghatározó körülménynak a földrajzi piac meghatározása tekintetében. A felperesek mindenesetre egyáltalán nem támasztották alá állításukat e tekintetben.
- 133 A fenti megállapításokra figyelemmel e kifogást is el kell utasítani.

f) Korábbi határozathozatali gyakorlat

A felek érvei

- 134 A felperesek azt róják fel a Bizottságnak, hogy alapos indok nélkül eltért korábbi, a vágásra szánt élő sertések beszerzése tekintetében a földrajzi piac meghatározására vonatkozó határozathozatali gyakorlatától, valamint a holland versenyhatóság határozathozatali gyakorlatától. A felperesek szerint, jóllehet a Bizottságnak az érintett földrajzi piacot minden egyes ügy releváns elemeinek függvényében kell meghatároznia, ezt nem teheti meg úgy, hogy azonnal és alapos indokok kifejtése nélkül eltávolodik korábbi gyakorlatától. Továbbá, a Bizottság által a más tagállamokban vágásra szánt élő sertések felvásárlásának földrajzi piacának vonatkozásában hozott határozatai szintén precedenseknek minősülnek.

135 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

136 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottság feladata hogy kimerítően kifejtsé indokolását, ha a határozat jelentősen túlmutat korábbi határozathozatali gyakorlatán (a Bíróság 73/74. sz., *Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique* és társai kontra Bizottság ügyben 1975. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 1975., 1491. o.] 31. pontja), a gazdasági szereplők nem bízhatnak joggal olyan korábbi határozathozatali gyakorlat fennmaradásában, amely a közösségi intézmények mérlegelési jogkörében módosítható (lásd a fenti 53. pontban hivatkozott *General Electric* kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 512. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A felperesek nem hivatkozhatnak a jogos bizalomra azon az alapon, hogy a Bizottság a korábbi határozatában sajátosan határozott meg egyes piacokat, mivel ezen intézményt, és különösen az Elsőfokú Bíróságot nem kötik az ilyen határozatban tett megállapítások (lásd ebben az értelemben a fenti 53. pontban hivatkozott *General Electric* kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 514. pontját).

137 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperesek nem hivatkoztak semmilyen olyan esetre, amelyben a Bizottság a Hollandiában vágásra szánt élő sertések és kocák felvásárlási piacait vizsgálta meg. Nem hivatkozhatnak tehát arra, hogy a Bizottság eltért a megtámadott határozatot megelőző határozathozatali gyakorlatától. Ha igaz is az, hogy a Bizottság megvizsgálta a más tagállamokban vágásra szánt élő sertések felvásárlási piacát, különösen Dániában (lásd a 4064/89/EGK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó eljárásban [IV/M.1313 *Danish Crown/Vestjyske Slagterier* ügy] 1999. március 9-én hozott 2000/42/EK bizottsági határozatot [HL 2000. L 20., 1. o.] és a 4064/89 rendelet alkalmazására vonatkozó eljárásban [COMP/M.2662 *Danish Crown/Steff Houlberg* ügy] 2002. február 14-én hozott bizottsági határozatot), valamint Németországban (a 4064/89 rendelet alkalmazására vonatkozó eljárásban [COMP/M.3337 *Best Agrifund/Nordfleisch* ügy] 2004. március 19-én hozott bizottsági határozatot), a szóban forgó határozatokban végzett elemzés nem szükségszerűen alkalmazandó más földrajzi piacokra is, mivel a verseny feltételei a különböző tagállamokban lényegesen eltérhetnek egymástól.

138 A dán piacot illetően ugyanis, jóllehet a Bizottság korábbi határozataiban megállapította, hogy a vágásra szánt élő sertések piaca országos kiterjedésű, a határozatok összehasonlítása azonban kimutatja, hogy a holland piac és a dán piac körülményei lényegesen eltérnek. Egyfelől ugyanis Dániában, Hollandiával ellentétben, a piacot a vágóhidak szövetkezeti struktúra szerinti szervezése jellemzi, amely a sertéstenyésztőket kizárólagos szállítási kötelezettségeken, hosszú felmondási időszakokon és díjakon keresztül köti a vágóhidakhoz. Másfelől, a holland sertések Németországba irányuló exportja sokkal jelentősebb, mint a dán sertéseké, továbbá a dán és a német sertések ára közötti eltérés sokkal nagyobb, mint a holland és a német árak közötti eltérés. Ezért egyébként a felperesek által hivatkozott Best Agrifund kontra Nordfleisch ügyben a Bizottság nyitva hagyta a földrajzi piac meghatározásának kérdését.

139 A Bizottságnak a megtámadott határozatban tett értékelése és a holland versenyhatóság értékelése közötti eltérést illetően először is arra kell emlékeztetni, hogy – figyelemmel a hatáskörök azon pontos megosztására, amelyen a 139/2004 rendelet alapul – a nemzeti hatóságok határozatai az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó eljárások során nem kötelezhetik a Bizottságot (lásd ebben az értelemben a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanács rendeletet [HL 1990. L 257., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.] illetően a Bíróság C-202/06. P. sz., Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ügyben 2007. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-12129. o.] 56. pontját). Továbbá, a Bizottság és a holland versenyhatóság saját hatáskörüik keretében eltérő kritériumok szerint határoznak (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 57. pontját). Mindenesetre azt maguk a felperesek is elismerték, hogy a holland versenyhatóság a földrajzi piac meghatározása keretében figyelembe vette a határ menti területeken fekvő vágóhidak által gyakorolt versenykényszert.

140 A fentiekre figyelemmel e jogalapot is el kell utasítani.

141 A fentiek összességére figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el

a megtámadott határozatban a földrajzi piac meghatározása során, ezért az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

5. Az összefonódásnak a versenyjog fényében történő elemzésére vonatkozó első és negyedik részről

a) A felek érvei

¹⁴² A felperesek arra hivatkoznak, hogy az elemzés azon eredményével ellentétben, amelyre a Bizottság a megtámadott határozatban jutott, az összefonódás az új vállalkozás erőfölényét hozta létre a vágásra szánt élő sertések és kocák felvásárlási piacán, megakadályozva a tényleges versenyt, ezért a közös piaccal összeegyeztethetetlennek kellett volna minősíteni.

¹⁴³ A felperesek szerint először is, a Bizottság gazdasági elemzése téves, az érintett földrajzi piac helytelen meghatározásához kapcsolódó előfeltevésen alapul. Tehát, ha a Bizottság az ország területét minősítette volna érintett földrajzi piacnak, eltérő következtetésre jutott volna, abban az értelemben, hogy az összefonódás „különösen jelentős erőfölényt” hoz létre e piacokon. A felperesek arra hivatkoznak, hogy a jelen ügyben az összefonódásban részes felek a vitatott ügyletet követően 65%-os piacrészzel rendelkeznek a vágásra szánt élő sertések felvásárlásának hollandiai piacán, míg, amint az az NVV által benyújtott adatokból kiderül, a többi vágóhid egyenként mintegy 8%-os piaci részesedéssel bír.

¹⁴⁴ A felperesek másodsorban a megtámadott határozat 50. pontjában szereplő megállapítást vitatják, amely szerint a holland sertésvágóhidak átlagos többletkapacitása eléri a 12%-ot. A felperesek ellenben azt állítják, hogy a jelen ügyben nem létezik többletkapacitás, mivel egy vágóhid kapacitását nem használják ki minden esetben

teljesen a vállalkozás megfelelő irányítása céljából. Mindig fennáll a vágóhíd kapacitása körülbelül 10%-ának megfelelő, ki nem használt hányad, hogy ily módon meg lehessen felelni a vágósertések kínálata változásainak. Egy vágóhíd kapacitása 100%-ának kihasználása ellenben olyan piachoz vezetne, ahol a sertésitenyésztők és -kereskedők nem választhatnának szabadon, hogy egy adott vágóhidat vegyenek igénybe, ami zavarokat okozhatna a piacon.

145 Harmadsorban, a felperesek azt róják fel a Bizottságnak, hogy az összefonódás versenyre gyakorolt hatásainak vizsgálata során több elemet nem vett figyelembe, különösen első helyen azt a tényt, hogy a vágósertések Hollandiából Németországba történő exportja soha nem haladja meg az össztermelés 10–15%-át, második helyen azt a körülményt, hogy az exportpiac kiegészítő jellegű, mivel a holland piac szükségletei a termelési kapacitás mintegy 85–90%-át veszik fel, továbbá, hogy az importpiac kiegészítő jellegű Németországban, továbbá azt a tényt sem, hogy a Hollandiából származó sertések németországi importja versenyben áll a Dániából történő importtal, és végül azt a körülményt, hogy mindezeket az elemeket az első jogalap harmadik részében hivatkozott pénzügyi akadályok és az export egyéb akadályai súlyosbítják.

146 Negyedsorban a felperesek azt állítják, a vitatott ügylet következtében létrejött erőfölény nemcsak az összefonódásban részes felek nagyon magas piaci részesedéséből ered, hanem „az érintett piacon bizonyos befolyással rendelkező [olyan] szervezetek érdekösszefonódásából” is, mint a Centrale Organisatie voor de Vleessector (COV), a PVVE, a Land- en Tuinbouw Organisatie Nederland (LTO), a Zuidelijke Land- en Tuinbouw Organisatie (ZLTO) és a Noord- Brabantse Christelijke Boerenbond (NCB).

147 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a felperesek hivatkozott érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 148 Emlékeztetni kell arra, hogy a 139/2004. rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében azokat az összefonódásokat, amelyek különösen erőfölény létrehozása vagy megerősítése következményeként a közös piacon vagy annak egy jelentős részén a hatékony versenyt nem akadályoznák jelentősen, a közös piaccal összeegyeztethetőnek kell nyilvánítani.
- 149 Arra is emlékeztetni kell, hogy bár az erőfölényes helyzet fennállását eseti alapon kell értékelni, figyelemmel a konkrét ügy körülményeire (lásd ebben az értelemben a fenti 45. pontban hivatkozott Sun Chemical Group és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 136. pontját), a 139/2004 rendelet (32) preambulumbekzdése értelmében azok az összefonódások, amelyek az érintett vállalkozások korlátozott piaci részesedése miatt feltehetőleg nem akadályozzák a hatékony versenyt, a közös piaccal összeegyeztethetőnek vélelmezhetők. Ezt jelzi különösen, ha az érintett vállalkozások piaci részesedése nem haladja meg a 25%-ot a közös piacon, illetve annak egy jelentős részén.
- 150 A jelen ügyben a Bizottság megállapította, hogy a vágósertések felvásárlási piacát illetően, az összefonódás következtében az ebben részes felek összességében kevesebb mint 30%-os piaci részesedéssel rendelkeznenek az érintett három piac mindegyikén (a megtámadott határozat 47. pontja). E megállapítást követően a Bizottság a megtámadott határozat 48–51. pontjában a versenyt elemezte, és rámutatott, hogy az összefonódás következtében a piacok kellőképpen fragmentáltak maradnak a versenytársak jelenléte okán, amelyek 4% és 16% közötti piaci részesedéssel rendelkeznek (a megtámadott határozat 49. pontja), valamint a vágóhidak mintegy 12%-os többletkapacitásával Hollandiában, 14%-ossal Belgiumban és 28%-ossal Németország nyugati tartományaiban.
- 151 Ami a vágásra szánt kocák felvásárlási piacát illeti, a megtámadott határozatban a Bizottság rámutatott, hogy az összefonódás következtében a piaci részesedések még kisebbek lennének, alacsonyabbak 20%-nál a három érintett piac mindegyikén (a megtámadott határozat 52. pontja). Figyelembe véve a messze a 139/2004 rendelet

(32) preambulumbekzdésében előirt küszöb alatti alacsony piaci részesedéseket, a Bizottság nem tartotta szükségesnek részletesebben kifejteni a versenyre vonatkozó elemzést (a megtámadott határozat 53. pontja).

- 152 A szóban forgó elemzés végén a Bizottság tehát arra a következtetésre jutott, hogy az összefonódás nem okoz versenyjellegű problémákat a vágásra szánt sertések és kocák felvásárlási piacán (a megtámadott határozat 54. pontja).
- 153 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felperesek érvelése nem alkalmas arra, hogy megcáfolja a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő versenyelemzését.
- 154 Először is ugyanis arra kell emlékeztetni, hogy az érintett piacok helytelen meghatározására vonatkozó érvelés már elutasításra került az első jogalap második és harmadik részének vizsgálata során (lásd a fenti 69. és azt követő pontokat, illetve a fenti 79. és azt követő pontokat).
- 155 Másodsorban, a megtámadott határozat 50. pontjában tett, a holland vágóhidak mintegy 12%-os többletkapacitására vonatkozó megállapítást illetően rá kell mutatni, hogy a keresetben és válaszukban maguk a felperesek is elismerik e többletkapacitás meglétét, amikor azt állítják, hogy „egy bizonyos (10% körüli) kapacitásbeli mozgástér szükséges a vágósertések meglehetősen ingadozó kínálata felvételéhez”. Mindenesetre, egy ilyen esetleges többletkapacitás fennállása a piacon – fontossága ellenére – kizárólag olyan kiegészítő tényező a versenyelemzésben, amely relativizálja az összefonódásban részes feleknek az összefonódás utáni helyzetét.

156 Harmadsorban, a fenti 145. pontban hivatkozott azon elemeket illetően, amelyeket a Bizottság állítólag nem vett figyelembe versenyelemzésében – anélkül, hogy egyáltalán foglalkozni kellene ezeknek a Bizottság által hivatkozott elfogadhatóságával – meg kell állapítani, hogy a felperesek nem fejtik ki sem annak okát, sem azt, hogy ezen elemek elemzése mi módon vezetett volna a Bizottságot azon következtetés levonására, hogy az összefonódás jelentősen akadályozná a tényleges versenyt a közös piacon vagy ennek jelentős részén, és azt sem fejtette ki, hogy a Bizottság milyen más módon követett el nyilvánvaló értékelési hibát az összefonódásra vonatkozó versenyelemzésében azzal, hogy nem vette figyelembe a szóban forgó elemeket. Továbbá, a felperesek egyáltalán nem támasztják alá megállapításaikat, ugyanakkor az export általuk hivatkozott akadályainak fennállása már kizárásra került első jogalapjuk harmadik részének vizsgálata során.

157 Végül, az érintett piacon bizonyos befolyással rendelkező szervezetek feltételezett „érdekösszefonódására” vonatkozó kifogást illetően meg kell állapítani, hogy ezt a felperesek semmiféle bizonyítékkal nem támasztották alá, következésképpen el kell utasítani.

158 Minderre figyelemmel, mivel a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság hibákat követett el az összefonódás hatásaira vonatkozó versenyelemzésében, az első jogalap első és negyedik részét el kell utasítani.

159 A fentiek összességér figyelemmel az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

B – Az indokolási kötelezettség és a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettség megsértésén alapuló második jogalapról

160 Az indokolási kötelezettség (EK 253. cikk) és a gondos eljárás kötelezettségének megsértésén alapuló második jogalap három részre osztható.

1. Az indokolási kötelezettség és a gondos eljárás kötelezettségének megsértésén alapuló második jogalapról

a) A felek érvei

161 A felperesek elsősorban azt kifogásolják, hogy a Bizottság megsértette gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségét, mivel figyelmen kívül hagyta a felperesek által a közigazgatási eljárás során állításaik alátámasztására hivatkozott információkat és érveléseket, ezekkel egyáltalán nem foglalkozott, vagy ezeket nem építette be elemzésébe, ugyanakkor olyan elemekről volt szó, amelyekre az érintett földrajzi piac meghatározását kellett volna alapozni. Másodsorban, a felperesek azt róják fel a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozatot az összefonódásban részes felek és ez utóbbiakhoz kapcsolódó, illetve kellő szakmaisággal vagy megfelelő reprezentativitással nem rendelkező harmadik személyek által szolgáltatott információkra alapozta, illetve megfelelő módon alá nem támasztott személyes feltételezésekre alapozta anélkül, hogy független piacvizsgálatot végzett volna a felek által előterjesztett érvelés nyomán, és az intézmény rendelkezésére állt információk inkoherensek voltak. Ebből az következett, hogy a Bizottság téves eredményre és téves következtetésre jutott. Különösen J. nyilatkozatát illetően a felperesek azt róják fel a Bizottságnak, hogy e nyilatkozat tartalmát illetően semmiféle információt nem kért tőlük, és nem vette figyelembe 2004. december 21-i levelüket (lásd a fenti 26. pontot).

162 A Bizottság vitatja a felperesek e tekintetben kifejtett érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

A gondos eljárás kötelezettségéről

- 163 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében, ha a közösségi intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, például az összefonódások ellenőrzése tekintetében (lásd a fenti 53. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), a közösségi jogrend által a közigazgatási eljárások vonatkozásában előírt biztosítékok tiszteletben tartása még nagyobb jelentőséggel bír. E garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálja, továbbá az érdekeltnek az ügyre vonatkozó álláspontja ismertetéséhez, valamint a megfelelően indokolt határozathoz való joga (lásd a Bíróság C-269/90. sz., Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-167/94. sz., Nölle kontra Tanács és Bizottság ügyben 1995. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2589. o.] 73. pontját és T-528/93., T-542/93., T-43/93. és T-546/93. sz., Métropole télévision és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-649. o.] 93. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 164 Az összefonódások ellenőrzésének területén a Bizottság az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, mindenekelőtt gazdasági jellegű értékelések vonatkozásában (lásd a fenti 53. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A közösségi jog által a közigazgatási eljárásokban előírt biztosítékoknak a szóban forgó intézmény általi tiszteletben tartása – amely biztosítékok közé tartozik a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettsége, amelynek értelmében az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül meg kell vizsgálni – tehát e területen még nagyobb jelentőséggel bír (az összefonódások ellenőrzése vonatkozásában a közösségi jog által előírt biztosítékok tiszteletben tartásának jelentősége tekintetében lásd Kokott főtanácsnoknak a Bíróság C-413/06. P. sz., Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ügyre vonatkozó indítványa [2008. július 10-én hozott ítélet, EBHT 2008., I-4951. o.] 126. pontját).
- 165 Tekintettel arra, hogy a szóban forgó területen a Bizottságra a gondos eljárás kötelezettsége hárul cselekvési körében, ennek feladata, hogy a szükséges gondossággal megállapítsa azon ténybeli és jogi elemeket, amelyekről mérlegelési jogköre függ,

összegyűjtve az e jogkör gyakorlásához szükséges valamennyi olyan ténybeli elemet, amelyek jelentősen befolyásolhatják a határozathozatal folyamatát. A szóban forgó kötelezettség értelmében a Bizottság először is köteles figyelembe venni a bejelentést tévő felek, valamint az eljárásban tevőlegesen részt vevő bármely harmadik fél által szolgáltatott valamennyi ténybeli elemet és információt, másodsorban pedig ezen intézmény a piac vizsgálata vagy a piac gazdasági szereplőikhez címzett információkérés segítségével esetlegesen köteles e ténybeli elemek felkutatására.

- 166 Meg kell azonban állapítani, hogy az összefonódások ellenőrzése területén a közösségi jog által a közigazgatási eljárások tekintetében előírt biztosítékok Bizottság általi tiszteletben tartásának követelményét, tehát – hasonlóképpen – a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartásának követelményét, akárcsak az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának követelményét (lásd az alábbi 192. pontot) a 139/2004 rendelet általános szerkezetét jellemző, eltérést nem engedő gyorsaság követelményével összhangban kell értelmezni, ami arra kötelezi Bizottságot, hogy mérlegelési jogköre gyakorlása során betartsa a szigorú határidőket (a 4064/89 rendelet vonatkozásában lásd ebben az értelemben a fenti 139. pontban hivatkozott Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 39. pontját).
- 167 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni a felpereseknek a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettség Bizottság általi feltételezett megsértésére vonatkozó kifogásait.

A gondos eljárásra vonatkozó kötelezettség feltételezett megsértéséről

- 168 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság megsértette gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségét, elsősorban azért, mivel nem vette figyelembe az általuk a közigazgatási eljárás során szolgáltatott érveléseket és információkat, másodsorban pedig azért, mert a megtámadott határozatot lényegében az összefonódásban részes felektől vagy ezekhez kapcsolódó harmadik személyektől származó információkra alapozta, mindenesetre olyan információkra, amelyeket megfelelő és független piacvizsgálat segítségével nem ellenőrzött kellőképpen.

- 169 A szóban forgó rész első kifogását illetően mindenekelőtt azt kell megállapítani, hogy a felperesek második jogalapjukban csak annak általános jellegű kifogásolására szorítkoztak, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az általuk a közigazgatási eljárás során benyújtott elemeket és információkat, nem részletezik azonban pontosan, hogy a Bizottság az ügy mely releváns elemeit vagy információit mulasztotta el a szükséges gondossággal és részrehajlás nélkül megvizsgálni.
- 170 Egyébiránt, az ügy iratainak elemzése, valamint a fenti 79. és azt követő pontokban az első jogalap harmadik része vonatkozásában tett megállapítások a felperesek állításával ellentétben azt mutatják, hogy a Bizottság nem hagyta figyelmen kívül a felperesek által a közigazgatási eljárás során szolgáltatott elemeket és információkat, hanem éppen ellenkezőleg, ezeket beépítette elemzésébe. E megállapítást az a körülmény is alátámasztja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság lényegében kifejezetten elemezte azokat az elemeket, amelyek tekintetében a felperesek a jelen keresetben azt állítják, hogy azokra a közigazgatási eljárás során hivatkoztak, és amelyeket szerintük a Bizottság figyelmen kívül hagyott elemzésében.
- 171 A megtámadott határozatban ugyanis a holland és a német sertések egymással való helyettesíthetőségének hiányára vonatkozó kifogás a 27. (első francia bekezdés), valamint a 31. és 32. pontban kerül elemzésre; a felvásárlási ár különbségének változása és az export volumene közötti összefüggés hiányára vonatkozó kifogásról a 36–38. pontban van szó; a járványok következményei a 27. pontban (harmadik francia bekezdés) és a 43. pontban kerülnek elemzésre; a feltételezett állatorvosi követelmények és a feltételezett járulékos exportköltségek a 27. pontban (második francia bekezdés) és a 33–35. pontban kerülnek elemzésre; a szállítási távolság kérdésével a 26. pont foglalkozik; a Bizottság korábbi gyakorlata a vonatkozó ágazatban a 17. pontban szerepel; a többletkapacitás kérdése pedig az 50. pontnak az összefonódás hatásainak versenyelemzésére vonatkozó részében kerül elemzésre. Végül a megtámadott határozat 29., 39. és 40. pontjában a Bizottság a szállítási szerződéseknek a felperesek által a 2004. december 10-i találkozó során hivatkozott, de a jelen ügyben nem említett időtartamára vonatkozó érvelését vizsgálja. Ezzel szemben, sem az ügy irataiból, sem a felperesek állításaiból nem következik, hogy ez utóbbiak kifejezetten a közigazgatási eljárás során előadták volna a 150 km-es sugárnál kisebb, a Bizottság által figyelembe vett szállítási távolságokra, és az élő állatok szállítási idejének csökkentésére irányuló politikai nyomásra vonatkozó kifogásaikat.

172 A felperesek e vonatkozású kifogásait tehát el kell utasítani.

173 A szóban forgó rész második részét illetően rá kell mutatni, hogy a felperesek vitatják mind az első, a megtámadott határozat 26. pontjában szereplő és a Bizottság által a különböző piaci szereplőknek megküldött kérdőívek segítségével végzett „piacvizsgálatot,” mind pedig a Bizottság által a megtámadott határozat 30. és azt követő pontjaiban „kiegészítő jellegűnek” minősített piacvizsgálatot, amelynek célja a felperesek által hivatkozott elemek és információk relevanciájának vizsgálata volt. A felperesek szerint különösen a kiegészítő vizsgálat „hibás” és „nem reprezentatív,” mivel ez kizárólag az összefonódásban részes felek vagy az ezekhez kapcsolódó harmadik személyek által tett nyilatkozatok alapján került elvégzésre.

174 Az első „piacvizsgálat” vonatkozásában mindenképp meg kell állapítani, hogy az összefonódások ellenőrzésére irányuló eljárásokban a Bizottság a bejelentést követően, a 139/2004 rendelet által ráruházott hatáskör alkalmazásával általában vizsgálatot indít, hogy jobban megértse az érintett piacok működését, és információkat szerezzen a versenyhelyzetről e piacokon. Ez a vizsgálat többek között abból állhat, hogy a Bizottság kérdőívet küld a szóban forgó piacot alaposan ismerő vállalkozások vagy más szervezetek, például vállalkozások társulásai vagy szakmai egyesületek számára.

175 Márpedig az ügy irataiból kiderül, hogy a jelen ügyben a Bizottság által folytatott vizsgálat figyelemreméltó kiterjedésű volt, mivel ebbe a piac mintegy 200 szereplőjét vonta be. Továbbá, a különböző piaci szereplőknek megküldött kérdőív 36 részletes, az érintett piacokra és az összefonódás hatásainak versenyelemzésére vonatkozó kérdést tartalmazott. E kérdések közül 12 a vágásra szánt élő sertések felvásárlásának piacára vonatkozott, 6 kérdés speciálisan a földrajzi piac kiterjedésére és különösen a szállítási távolság és a nemzeti piac kiterjedésének problémájára, valamint az összefonódásban részes felek által a 150 km-es sugár központjának javasolt régiók, illetve a szállítási költségek problémájára vonatkozott. Az NVV megkapta e kérdőívet és erre válaszolt is.

176 Az előző megállapításokra figyelemmel a felperesek nem állíthatják azt, hogy a Bizottság nem végzett megfelelő vizsgálatot a jelen ügy releváns elemeinek megállapítása érdekében, tekintettel különösen a vágásra szánt élő sertések és kocák felvásárlásának piacára vonatkozó földrajzi piac meghatározására. A felperesek azon állítását illetően, amely szerint a megtámadott határozatban semmi nem teszi lehetővé azon elemek megállapítását, amelyekre a piacvizsgálat irányult, először is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat több pontjában pontosan hivatkozik a szóban forgó információkkal szolgáló piaci szereplőkre (lásd többek között a megtámadott határozat 32., 38. és 42. pontját), valamint másodszer hogy a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint elfogadott határozat keretében a Bizottság semmi esetre sem köteles részletesen meghatározni azon dokumentumokat és forrásokat, amelyekre az elemzését alapozza, hacsak nincs szükség külön utalásokra az érvelése világos és egyértelmű kifejtése érdekében (lásd ebben az értelemben a 4064/89 rendeletet illetően a fenti 41. pontban hivatkozott Verband der freien Rohrwerke és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 185. pontját).

177 A felperesek érvelése továbbá a megtámadott határozat 30. pontjában szereplő „kiegészítő vizsgálatra” is vonatkozik, amelyet a Bizottság a célból végzett el, hogy értékelje a felperesek által az eljárás során hivatkozott érvelések és elemek érvényességét és relevanciáját.

178 E tekintetben az ügy irataiból az derül ki, hogy a kérdőívre adott válaszokat és a felperesekkel történt találkozót követően a Bizottság kiegészítő speciális vizsgálatot végzett, amely a felperesek által hivatkozott érvelésekre és elemekre irányult. Az iratokból az is kiderül, hogy e „kiegészítő vizsgálat” során a Bizottság valójában arra szorítkozott, hogy a felperesekkel történt találkozó napján elektronikus levelet küldött az összefonódásban részes felek képviselőinek, amely levélben információkat kért a felperesek által a találkozó során hivatkozott ténybeli elemekről, amelyek a felperesek szerint az export akadályait képezték. A rendkívül rövid eljárási határidőkre tekintettel a Bizottság meglehetősen rövid határidőt (két napot a hét végén) szabott az összefonódásban részes feleknek a válaszadás tekintetében.

179 A szóban forgó információkérés elküldését követő napon az összefonódásban részes felek képviselői memorandumot küldtek, amelyben pontról-pontra válaszoltak

a Bizottság kérdéseire, bizonyos, állításaik alátámasztására szolgáló dokumentumokat is megküldve. Két nappal később az összefonódásban részes felek képviselői érveléseik alátámasztására „harmadik felek” különböző nyilatkozatit küldték meg, amelyek a memorandumban szereplő állításaikat támasztották alá. A Bizottság a szóban forgó információkra és nyilatkozatokra figyelemmel nem tartott szükségesnek további ellenőrzéseket.

180 Márpedig a felperesek vitatják a szóban forgó „kiegészítő vizsgálat” lefolyását, és azt állítják, hogy a Bizottság kizárólag lényegében az összefonódásban részes felektől származó információkra támaszkodott. Az Elsőfokú Bíróságnak tehát meg kell vizsgálnia, hogy a Bizottság azzal, hogy a fent részletezett módon végezte el a kiegészítő vizsgálatot, megsértette-e a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségét, amelynek értelmében a szükséges gondossággal és részrehajlás nélkül kell megvizsgálnia azon ténybeli és jogi elemeket, amelyektől mérlegelési jogköre függ.

181 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben – jóllehet a Bizottság „kiegészítő vizsgálata” csak arra szorítkozott, hogy ez utóbbi további információkat kért az összefonódásban részes felektől – a szóban forgó kiegészítő vizsgálat egyetlen kérdésre, a földrajzi piac meghatározására irányult, amelynek tekintetében a Bizottság már részletes vizsgálatot végzett, és amely az ügy iratai alapján az összefonódásban részes felek által javasolt meghatározással egybevágó előzetes eredményre vezetett, amely később a megtámadott határozatban elfogadásra került. Mivel egyes minősített harmadik személyek, jelesen a felperesek eltérő álláspontot képviseltek, a Bizottság éppen ezért tartotta szükségesnek a szóban forgó kiegészítő vizsgálat lefolytatását az e harmadik személyek által hivatkozott elemek relevanciája értékelésének céljából.

182 E helyzetre figyelemmel, az a körülmény, hogy a Bizottság a hivatkozott pontok tekintetében kialakítandó véleménye céljából az összefonódásban részes felekhez fordult, nem meglepő, mivel ez utóbbiak nemcsak a piacok alapos ismeretével rendelkeztek, hanem a legérdekeltőbbek voltak a szóban forgó összefonódásban is, és a védelemhez való joguk tekintetében mindenképpen lehetőségük kellett, hogy legyen álláspontjuk kifejtésére az eljárás során a harmadik személyek által hivatkozott releváns kérdések vonatkozásában.

183 Márpedig, a jelen ügyben az összefonódásban részes felek nem szorítkoztak a felperesek érvelésének cáfolatára, hanem saját érveléseik alátámasztására az érintett ágazatokban tevékenységet végző harmadik személyektől származó nyilatkozatokat is benyújtottak, amely személyek tehát hasonlóképpen ismerték az érintett piacok helyzetét. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az ügy irataiból nem derül ki, hogy a Bizottság ellenőrizte volna az összefonódásban részes felek állításainak alátámasztására szolgáló információkat szolgáltató harmadik személyek függetlenségét. Ugyanakkor azon kérdés vonatkozásában, hogy a Bizottság a hivatkozott okból megsértette-e a fenti 163. és azt követő pontokban meghatározott gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségét, a következő megállapításokat kell tenni.

184 Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy figyelemmel az összefonódások ellenőrzési eljárása során a Bizottság számára kötelező gyorsaság követelményére és a szigorú határidőkre, ezen intézmény a szolgáltatott információk pontatlanságára vonatkozó gyanújelek hiánya esetén nem köteles vizsgálatot végezni valamennyi, hozzá érkező információ tekintetében. Ugyanis jóllehet a gondos és részrehajlásmentes vizsgálat Bizottságra háruló kötelezettsége egy ilyen eljárás során nem teszi lehetővé, hogy valósan nem minősíthető elemekre vagy információkra támaszkodjon, a gyorsaság fentebb hivatkozott követelménye egyébként is azt feltételezi, hogy a szóban forgó intézmény maga nem vizsgálhatja meg a legapróbb részletekig a hozzá érkező információk eredetiségét és hitelességét, mivel az összefonódások ellenőrzési eljárása szükségszerűen és bizonyos mértékben a bizalmon alapul.

185 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az összefonódások ellenőrzésének területére vonatkozó szabályozásban több, a pontatlan vagy félrevezető információk szolgáltatásától elrettentő, illetve ezt büntető intézkedés került előírásra. Ugyanis – amint azt a Bizottság joggal kiemeli – nem csak a bejelentő felek kötelezettsége, hogy az igazságnak megfelelően és hiánytalanul feltárják a Bizottság előtt azokat a tényeket és körülményeket, amelyek meghatározóak a bejelentett összefonódásra vonatkozó döntés tekintetében (a 802/2004 rendelet (5) preambulumbekzdése, 4. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (2) bekezdése), mivel e kötelezettség megszegését a 139/2004 rendelet 14. cikke szankcionálja, hanem a Bizottság vissza is vonhatja az összeegyeztethetőséget kimondó határozatot, ha a határozat téves információn alapult, amiért az egyik érintett vállalkozás felelős, vagy ha azt megtévesztéssel

szerezték meg (lásd a 139/2004 rendelet 6. cikke (3) bekezdésének a) pontját és 8. cikke (6) bekezdésének a) pontját).

186 Mindenestre meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben – amint az a fenti 91. és azt követő pontokban tett megállapításokból is kitűnik – a felperesek egyébiránt semmilyen módon nem bizonyították azon állításaikat, miszerint a „kiegészítő vizsgálat” során benyújtott nyilatkozatok szinte kivétel nélkül közvetlenül vagy közvetetten az összefonódásban részes felek érdekszférájába tartozó jogalanyoktól származnak, tehát teljességgel alkalmatlanok annak bizonyítására, hogy a Bizottság, mivel nem folytatott a szóban forgó harmadik személyek függetlenségére vonatkozó vizsgálatot, megsértette gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségét, amelynek értelmében gondosan és részrehajlás nélkül meg kell vizsgálnia az adott ügy valamennyi releváns elemét.

187 J. nyilatkozatát illetően egyfelől meg kell állapítani, hogy – amint az különösen a fenti 92. pontban tett megállapításból kitűnik – a Bizottságnak semmiféle az irányú kötelezettsége nem volt, hogy meghallgassa a felpereseket a PVVE titkárának nyilatkozata tekintetében, másfelől pedig, egyébként, a 2004. december 21-i levelek önmagukban nem voltak alkalmasak arra, hogy megcáfolják a Bizottság elemzését, mivel J. nyilatkozata csak egy volt a Bizottság következtetéseit alátámasztó számtalan bizonyíték közül, tartalma pedig megfelelt az egyéb bizonyítékoknak.

188 A fentiekre figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem sértette meg gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségét, és a második jogalap e részét – következőképpen – el kell utasítani.

2. A második jogalaphoz az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó második részéről

a) A felek érvei

- 189 A felperesek továbbá azt állítják, hogy a Bizottság nem indokolta megfelelően a megtámadott határozatot, sem pedig a közigazgatási eljárás során hivatkozott érvelések és elemek elutasítását. Ez utóbbi tekintetében a felperesek konkrétan azt róják fel a Bizottságnak, hogy egyfelől túl röviden és elégtelen módon fejtette ki érvelésüket a megtámadott határozat 27–29. pontjában, másfelől pedig, hogy nem tüntette fel egyértelmű, érthető és kellőképpen részletes módon a szóban forgó érvelések elutasításának indokait, vagy legalább is a hivatkozott határozat alapjául szolgáló indokokat.
- 190 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 191 Amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, az EK 253. cikkben előírt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, és a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének olyan világosan és félreérthetetlenül kell belőle kitűnnie, hogy lehetővé tegye az érintettek számára az intézkedés indokainak megismerését és a hatáskörrel rendelkező bíróság számára a felülvizsgálat elvégzését. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's

France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontját és C-42/01. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-6079. o.] 66. pontját).

- 192 Az ilyen jogi aktus kibocsátója azonban nem köteles állást foglalni azokkal a tényezőkkel kapcsolatban, amelyek egyértelműen másodlagosak, és nem kell esetleges feltételezésekbe sem bocsátkoznia (a Bíróság C-465/02. és C-466/02. sz., Németország és Dánia kontra Bizottság, ún. „Feta” egyesített ügyekben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-9115. o.] 106. pontja). Ráadásul az ilyen határozat indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a vonatkozó lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (a Bíróság C-350/88. sz., Delacre és társai kontra Bizottság ügyben 1990. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-395. o.] 16. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a Bíróság 16/65. sz. Schwarze-ügyben 1965. december 1-jén hozott ítéletét [EBHT 1965., 1081., 1096. és 1097. o.]). Így a Bizottság nem sérti meg az indokolási kötelezettségét az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó jogköre gyakorlása során akkor, ha nem csatol a határozatához pontos indokolást az összefonódás néhány olyan szempontjának értékelését illetően, amely nyilvánvalóan nem kapcsolódik oda, nincs jelentősége, vagy egyértelműen másodlagos az utóbbi értékeléséhez (lásd ebben az értelemben a fenti 191. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink’s France ügyben hozott ítélet 64. pontját). Az ilyen követelmény ugyanis nehezen lenne összeegyeztethető a Bizottságra az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó jogköre gyakorlásakor előírt, a gyorsaságra és rövid eljárási határidőre vonatkozó követelménnyel, amely az ezen összefonódások ellenőrzésére vonatkozó eljárás sajátos körülményei közé tartozik (a fenti 139. pontban hivatkozott Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 39. pontja és a fenti 41. pontban hivatkozott Verband der freien Rohrwerke és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 186. pontja).
- 193 Ebből következik, hogy amennyiben a Bizottság valamely összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánít a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, az indokolási követelménynek eleget tesz, ha e határozat egyértelműen kifejti azon okokat, amelyek miatt a Bizottság úgy gondolja, hogy a szóban forgó összefonódás – adott esetben az érintett vállalkozások által elvégzett módosítások után – nem támaszt komoly kétségeket a közös piaccal való összeegyeztethetősége tekintetében (a fenti 41. pontban hivatkozott Verband der freien Rohrwerke és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 185. pontja).
- 194 E tekintetben igaz ugyan, hogy a Bizottság a 139/2004 rendelet alapján hozott határozatok indokolásában nem köteles állást foglalni az előtte hivatkozott valamennyi

tényezővel és bizonyítékkal kapcsolatban, beleértve az álláspontja megfogalmazása szempontjából egyértelműen másodlagosakat is, ettől még ismertetnie kell azon tényeket és jogi megfontolásokat, amelyek a határozat főbb tartalmi elemei vonatkozásában különös jelentőséggel bírnak a határozat rendszerében (lásd ebben az értelemben analógia útján a Bíróság 13/60. sz., Geitling és társai kontra Főhatóság ügyben 1962. május 18-án hozott ítéletét [EBHT 1962., 163., 221. o.], a 41/69. sz., ACF Chemiefarma kontra Bizottság ügyben 1970. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 1970., 661. o.] 78. pontját és a 158/80. sz., Rewe Handelsgesellschaft Nord és Rewe Markt Steffen ügyben 1981. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 1805. o.] 26. pontját).

195 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatnak a vágásra szánt sertések és kocák felvásárlási piacára vonatkozó 12–54. pontjának olvasatából világosan és félreérthetetlenül kitűnnek azok az indokok, amelyek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az összefonódás az érintett piacokon nem támaszt komoly kétségeket a közös piaccal való összeegyeztethetőség tekintetében. E pontok lehetővé tették az Elsőfokú Bíróság számára, hogy felülvizsgálatot gyakoroljon a felperesek által a jelen keresetben hivatkozott megállapítások tekintetében.

196 Rá kell továbbá mutatni, hogy – amint az a fenti 171. pontból is kitűnik – a megtámadott határozat 26–43. pontjában a Bizottság feltűntette a felperesek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott valamennyi elemet és érvelést, és lényegében részletes módon foglalt állást e tekintetben, minden egyes szóban forgó érvelés tekintetében kifejtve a vonatkozó tartalmat, illetve azon indokot, amiért ez elutasításra került.

197 A fentiekből következik, hogy az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó részt, mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A második jogalapnak a meghallgatáshoz való jog megsértésén alapuló harmadik részéről

a) A felek érvei

198 Második jogalapjukban a felperesek több alkalommal is azt állítják, hogy a Bizottság nem tette lehetővé számukra, hogy a közigazgatási eljárás során megfelelő módon kifejtsek álláspontjukat. A felperesek elsősorban azt állítják, hogy a 2004. december 10-i találkozón nem hallgatták meg őket a kellő figyelemmel, és valójában nem volt alkalmuk álláspontjuk kifejtésére, a Bizottság képviselői csak angolul beszéltek, és – következésképpen – nem voltak olyan helyzetben, hogy teljességgel és érthetően megvédhessék álláspontjukat.

199 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

200 Meg kell állapítani, hogy – feltételezve, hogy a Bizottság nem biztosított alkalmat a felperesek számára, hogy kellőképpen kifejtsek a közigazgatási eljárás során érvelésüket – a felperesek lényegében meghallgatáshoz való joguk megsértésére hivatkoznak.

201 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az összefonódások közösségi ellenőrzésének eljárása folyamán a meghallgatáshoz való jog a 139/2004 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése és a 802/2004 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése értelmében kifejezetten azon – a felperesekhez hasonló – harmadik személyeket illeti, akik kellő érdekeltségüket igazolják.

- 202 E harmadik személyeknek joguk van ahhoz, hogy kérelmükre a Bizottság meghallgassa őket, hogy ismertethessék álláspontjukat a bejelentett összefonódási terv őket érintő káros hatásai tekintetében; e jogot azonban össze kell egyeztetni egyrészt az összefonódásban részes felek védelemhez való jogának tiszteletben tartásával, másrészt pedig a rendelet elsődleges céljával, amely a rendelet hatálya alá tartozó vállalkozások ellenőrzése hatékonyságának és jogbiztonságának biztosítása. Éppen ezért az érintettek és a harmadik személyek kölcsönös jogai védelmének ezen rendszerére tekintettel kell megvizsgálni, hogy a jelen ügyben sérültek-e a felperesek jogai (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-290/94. sz., Kayserberg kontra Bizottság ügyben 1997. november 27-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2137. o.] 109. és 110. pontját).
- 203 E tekintetben az ügy irataiból kitűnik, hogy az NVV és az NBHV teljes egészében kihasználták a harmadik személyeknek a közigazgatási eljárásban való részvétel és az összefonódással kapcsolatos álláspontjuk kifejtése tekintetében nyitva álló lehetőséget.
- 204 Az NVV ugyanis megkapta a Bizottság által a piac vizsgálata keretében megküldött kérdőívet, amely kérdőívet ezen intézmény – kérésre – holland nyelven is megküldött. 2004. december 2-án az NVV elküldte válaszát e kérdőívre, részletesen kifejtve saját érvelését, több mellékletet is benyújtva ennek alátámasztására. Továbbá 2004. december 10-én a szóban forgó szervezet a Bizottság meghívására az NBHV-val együtt részt vett egy találkozón, azzal a céllal, hogy szóban fejtse ki érvelését. Végül 2004. decembert 21-én újabb levelet küldött a Bizottságnak, amelyben vitatta J. nyilatkozatának tartalmát.
- 205 Az NBHV a maga részéről az első panaszt 2004. november 30-i levelében küldte el a közleménynek a Hivatalos Lapban történt közzétételét követően, amely közleményben a Bizottság felhívta az érintett harmadik személyeket, hogy fejtsek ki véleményüket az összefonódással kapcsolatban (lásd a fenti 21. pontot). Ezt követően részt vett a Bizottsággal a 2004. december 10-i találkozón, amely után 2004. december 16-án újabb levelet küldött a célból, hogy részletesebben kifejtse az összefonódással kapcsolatos, a közigazgatási eljárás során és különösen a hivatkozott találkozón megfogalmazott kifogásait. Végül az NBHV 2004. december 21-én is levelet küldött a Bizottságnak, amelyben vitatta J. nyilatkozatának tartalmát.

- 206 E körülményekre figyelemmel, az NVV és az NBHV nem állíthatják, hogy a Bizottság nem tette lehetővé számukra, hogy kellőképpen kifejtsek álláspontjukat a közigazgatási eljárás során.
- 207 Mindennek ellenére a felperesek elsősorban a 2004. december 10-i találkozó lefolyását vitatják. Azt állítják, hogy a találkozó során nem hallgatták meg őket kellő figyelemmel, és valójában nem volt alkalmuk saját álláspontjuk teljességgel és érthető módon történő kifejtésére, ami abból a körülményből is következik, hogy a Bizottság képviselői csak angolul beszéltek.
- 208 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság először is megállapítja, hogy a felperesek megállapításai meglehetősen általános jellegűek, és nem támasztották megfelelően alá, és konkrétan meg sem jelölték, hogy melyek azok az érvelések, amelyeket a Bizottság nem jól értett meg, és amelyeket nem volt alkalmuk kellőképpen kifejteni.
- 209 Másodsorban, az ügy iratainak elmélyült elemzéséből kiderül, hogy a Bizottság figyelembe vette a felpereseknek a 2004. december 10-i találkozó során hivatkozott érvelését. Amint ugyanis az a fenti 25. és 205. pontból kitűnik, a szóban forgó találkozót követően az NBHV 2004. december 16-án éppen azért küldött levelet, hogy tisztázza a közigazgatási eljárás és különösen az e találkozó során az összefonódással kapcsolatban megfogalmazott kifogásait.
- 210 Márpedig meg kell állapítani, hogy a hivatkozott levélben szereplő témák nagyrészt megegyeztek azokkal, amelyek tekintetében a Bizottság a feleknek a 2004. december 10-i találkozó napján megküldött elektronikus levélben az információ kiegészítését kérte a célból, hogy felvilágosításokat kapjon a felperesek által leveleikben hivatkozott és a találkozó során szóban előadott kifogások vonatkozásában (lásd a fenti 24., 204. és 205. pontot). E témák egyébiránt nagyjából megfelelnek azon elemeknek, amelyeket a felperesek szerint a Bizottság nem vett figyelembe elemzésében.

- 211 Azon körülményt illetően, hogy a 2004. december 10-i találkozó angol és nem holland nyelven folyt le, hangsúlyozni kell, hogy a felperesek sem beadványaikban, sem az Elsőfokú Bíróság által a tárgyaláson feltett különböző kérdésekre adott válaszaikban nem voltak képesek megjelölni azokat az érveléseket és elemeket, amelyeket nem volt alkalmuk kifejteni e találkozón azon körülmény okán, hogy e találkozó angol nyelven folyt, és amelyeket a Bizottság ezért nem vett figyelembe elemzésében. Továbbá, az NBHV által 2004. december 16-án, e találkozót követően küldött levélből nem derül ki, hogy a felperesek kifogásolták volna e találkozó lefolyását. Következésképpen, bár a Bizottságnak felróható, hogy nem tette lehetővé a felperesek számára, hogy e találkozó során holland nyelven fejezzék ki magukat, a fenti megállapításokra figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy e körülmény nem járt olyan káros következményekkel, amelyek hibássá tették volna a közigazgatási eljárást (lásd a fenti 194. pontban hivatkozott ACF Chemiefarma kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 52. pontját).
- 212 A fentiek összességéből következően az NVV és az NBHV nem róhatják fel a Bizottságnak, hogy nem hallgatta meg őket a kellő figyelemmel, vagy nem biztosított számukra lehetőséget, hogy álláspontjukat teljességgel és érthető módon megvédjék.
- 213 Végül, ami M. Schepet illeti – aki egyébként az NBHV-val szemben az NVV tagja –, ő nem reagált a Hivatalos Lapban közzétett közleményre (lásd a fenti 21. pontot), és azt sem kérte, hogy meghallgassák a 139/2004 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése és a 802/2004 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése értelmében. Nem lehet tehát felróni a Bizottságnak, hogy nem biztosította számára a lehetőséget, hogy kellőképpen kifejthesse saját érvelését a közigazgatási eljárás során.
- 214 A fenti megállapításokra figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy a második jogalap e részét el kell utasítani.
- 215 Következésképpen a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A felperesek által benyújtott, pervezető intézkedések iránti kérelemről

- 216 2005. július 13-i levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 64. cikke 3. §-ának d) pontja értelmében azt kérték az Elsőfokú Bíróságtól, hogy hívja fel a Bizottságot a jelen üggyel kapcsolatos valamennyi dokumentum és irat benyújtására, valamint arra, hogy ezekből számukra másolatot juttasson. A Bizottság azt állítja, hogy e kérelmet el kell utasítani.
- 217 E tekintetben – a 2008. április 1-jén elrendelt pervezető intézkedéstől eltekintve (lásd fenti 36. pontot) – előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 49. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság az eljárás bármely szakaszában az eljárási szabályzat 64. és 65. cikkében említett pervezető intézkedést hozhat, vagy elrendelhet bizonyításvételt, illetve elrendelheti bármely bizonyítási cselekmény megismétlését vagy kiegészítését. A dokumentumok benyújtására irányuló kérelem ezek részét alkotja.
- 218 Márpedig, annak lehetővé tételéhez, hogy az Elsőfokú Bíróság meg tudja határozni, hogy az eljárás megfelelő lefolytatásához hasznos-e meghatározott dokumentumok benyújtásának elrendelése, az azt kérelmező félnek azonosítania kell a kért dokumentumokat, és az Elsőfokú Bíróság elé kell terjesztenie legalább a legszükségesebb információkat e dokumentumoknak az eljárás szükségletei szempontjából való hasznossága alátámasztására (a Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-8417. o.] 93. pontja). Továbbá, bár igaz, hogy a Bizottság nem hivatkozhat olyan dokumentumokra, amelyekhez sem az Elsőfokú Bíróságnak, sem a felpereseknek nem volt hozzáférése, meg kell állapítani, hogy e körülmény önmagában nem indokolja, hogy az Elsőfokú Bíróság elrendelje a dokumentumok benyújtását az eljárási szabályzat 64. cikke alapján. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis csak akkor rendelhet el ilyen pervezető intézkedést, ha a felperesek elfogadható módon hivatkoznak arra, hogy e dokumentumok szükségesek és relevánsak az ítélelhozatal szempontjából (a fenti 41. pontban hivatkozott Verband der freien Rohrwerke és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 201. pontja).
- 219 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperesek által a pervezető intézkedések elrendelésére irányuló kérelem úgy, ahogyan benyújtották, nem azonosítja kellő

pontossággal a kért dokumentumokat ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság értékelni tudja hasznosságukat az eljárás tekintetében, és azt sem határozza meg értékelhető módon, hogy e dokumentumok mennyiben szükségesek és relevánsak az ügy eldöntése tekintetében. A pervezető intézkedések iránti kérelmet tehát el kell utasítani.

A költségekről

²²⁰ Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a perveztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek perveztesek lettek, a Bizottság és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

- 2) A Nederlandse Vakbond Varkenshouders-t (NVV), M. Schepet és a Nederlandse Bond van Handelaren in Vee-t (NBHV) kötelezi a saját, valamint a Bizottság és a Sovion NV költségeinek viselésére.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. május 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 1229
A jogvita előzményei	II - 1236
I – Felek az eljárásban és az összefonódásban	II - 1236
II – Közigazgatási eljárás	II - 1237
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 1239
A jogkérdésről.	II - 1242
I – Az elfogadhatóságról	II - 1242
A – A felek érvei	II - 1242
B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1243
II – Az ügy érdeméről.	II - 1245
A – A 139/2004 rendelet 2., 6. és 8. cikkének megsértésén alapuló első jogalapról	II - 1245
1. Az első jogalap egyértelműségének hiányáról	II - 1247
a) A felek érvei	II - 1247
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1248
2. A 139/2004 rendelet 8. cikkének megsértéséről	II - 1250
	II - 1299

3. Az első jogalapnak a vágásra szánt élő sertések felvásárlása vonatkozásában a kocáknak a földrajzi piac meghatározásába történő belefoglalásán alapuló második részéről . . . . . II - 1251
- a) A felek érvei . . . . . II - 1251
- b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 1252
4. Az első jogalapnak a földrajzi piac meghatározása tekintetében lényeges elemek figyelmen kívül hagyására, illetve az ezekből levont téves következtetésekre vonatkozó harmadik részéről . . . . . II - 1254
- a) A német és a holland piacra szánt sertések egymással való helyettesíthetőségének hiánya . . . . . II - 1256
- A felek érvei . . . . . II - 1256
- Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 1257
- b) A sertések németországi és hollandiai felvásárlási árai eltéréseinek változása és a két ország közötti export volumene közötti összefüggés hiánya . . . . . II - 1261
- A felek érvei . . . . . II - 1261
- Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 1262
- c) A járványok következtében tett állatorvosi jellegű intézkedések hatásai az exportra . . . . . II - 1264
- A felek érvei . . . . . II - 1264
- Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 1265
- d) Az export egyéb akadályainak fennállása . . . . . II - 1266
- A felek érvei . . . . . II - 1266
- Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 1267

e) A Bizottság által figyelembe vett 150 km-es sugárnál kisebb szállítási távolságok és politikai nyomás fennállása	II - 1270
A felek érvei	II - 1270
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1271
f) Korábbi határozathozatali gyakorlat	II - 1272
A felek érvei	II - 1272
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1273
5. Az összefonódásnak a versenyjog fényében történő elemzésére vonatkozó első és negyedik részről	II - 1275
a) A felek érvei	II - 1275
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1277
B – Az indokolási kötelezettség és a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettség megsértésén alapuló második jogalapról	II - 1280
1. Az indokolási kötelezettség és a gondos eljárás kötelezettségének megsértésén alapuló második jogalapról	II - 1280
a) A felek érvei	II - 1280
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1281
A gondos eljárás kötelezettségéről	II - 1281
A gondos eljárásra vonatkozó kötelezettség feltételezett megsértéséről	II - 1282
2. A második jogalapról az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó második részéről	II - 1289
a) A felek érvei	II - 1289
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1289

3. A második jogalapnak a meghallgatáshoz való jog megsértésén alapuló harmadik részéről	II - 1292
a) A felek érvei	II - 1292
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1292
A felperesek által benyújtott, pervezető intézkedések iránti kérelemről	II - 1296
A költségekről	II - 1297